

1000 ГРН ВІД ДЕРЖАВИ – ВИТРАЧАЙТЕ НА ПЕРЕДПЛАТУ ДРУКОВАНИХ МЕДІА З «ЗИМОВОЮ ЄПІДТРИМКОЮ»

«Ой той лютий – гострокутий...»

■ Так наже народна приказка про останній місяць зими, розповідаючи про його мінливість. Але, як твердять синоптики, лютий не буде таким вже й "гострокутим" і "лютим".

*А зовсім скоро завесніє
А зранку дощик всіх нас зустрічає,
Надворі лютий, а кругом тепло.
Та й холодів у зиму цю немає,
І навіть снігу майже не було.
Якось хотів сніжок нам землю вкрити,
Та став водою зразу на землі.
А потім дощик звязав моросити,
І повисли краплі світлі на гіллі...
Щось дуже помінялося в природі,
І відповідності з календарем нема.
То райдуга з'явилася на сході,
Зимовий місяць, але не зима...
У січні в нас підсніжники розквітлі,
А в лютому вже й інші квіти є.
А сонце вигляє і стане світло-світло,
Воно дарує нам тепло своє.
В людей від сонця на душі тепліє,
І кожна квітка щастя всім несе.
А зовсім скоро зовсім завесніє
І зазеленіє, зацвіте усе.*

Н. Красоткіна

Людей завжди цікавила, якою буде погода у лютому, адже за ним приходить довгоочікувана весна, яка не завжди радує теплом, а іноді ще й запізнюється. Цьогоріч, за прогнозами синоптиків, останній місяць зими буде теплий.

За повідомленням "Укргідрометцентру", у лютому 2025 р. в Україні очікується середня місячна температура від 3 градусів морозу до 2 градусів тепла, що на 1,5-2 градуси вище за норму.

Лютий буде теплішим, ніж січень, коли температура була прогнозована в межах від 0 до 3 градусів морозу, та грудень, у якому температура варіювалася від 4 градусів морозу до 2 градусів тепла.

Прогнозується, що в лютому кількість опадів становитиме 25-65 мм, що менше за норму.

Хоча, як зазначила синоптикиня Наталія Птуха, з огляду на тенденції змін клімату лютий може ще принести сюрпризи.

Попри те, що вже добігає кінця другий місяць зими, сильних снігопадів ще не було. Зразом сніговий покрив тримається хіба що в Карпатському регіоні.

"Зараз же таке поняття не є актуальним. Сніговий покрив або не утворюється, або може повністю зруйнуватися і тривалий час його немає, потім десь знову на кілька днів може випасти. Тому у нас ось такі дуже непередбачувані процеси", - зауважила Наталія Птуха.

Чи випаде сніг, чи його все ж не буде, але народна мудрість каже: "Лютневий сніг весною пахне". Справді, те штирки, і настане весна, а з нею, сподіваємося, й такий бажаний мир...

Відзначили День Соборності

■ На межі Лановецької громади Тернопільщини та Теофіпольської громади Хмельницьчини відбулася знакова подія, присвячена 106-й річниці Акту Злуки. Захід став символом єдності України, згуртувавши представників Тернопільської, Рівненської, Хмельницької та Чернівецької областей.

Урочиста зустріч відбулася на мосту, який став символом місцем злуки регіонів.

Закінчення на 3 стор.

Міністр освіти відвідав Тернопільщину

■ Днями міністр освіти і науки України Оксен Лісовий провів зустріч із педагогами Тернополя та області. Під час зустрічі було обговорено ключові зміни у системі освіти, проблеми, з якими стикаються вчителі, та плани на майбутнє.

Під час зустрічі Оксен Лісовий наголосив на головних пріоритетах державної політики в освіті, зокрема стосовно модернізації інфраструктури, створення еталонних шкіл та реформування підходів до викладання. Оксен Лісовий відзначив високий рівень освіти у регіоні, зазначивши, що Тернопільщина відома талановитими освітянами. Він зазначив, що до кінця весни буде завершено розробку 10 галузевих концепцій із залученням експертів. Паралельно з цим триває модернізація інфраструктури освіти, оскільки значна її частина є спадщиною радянських часів, яка потребує системних інвестицій та оновлення.

Міністр наголосив, що за останні два роки освітній бюджет зріс на 40%, а також на важливості впровадження предмета "Захист України", спрямованого на розвиток стійкості громадян. Школа має стати центром громади, а реформи освіти повинні сприяти зміцненню держави. Він також закликав педагогів активно долучатися до змін, адже їх роль є вирішальною в успішній реалізації реформ.

Згодом Оксен Лісовий разом з керівництвом області взяв участь у відкритті навчально-практичного центру "Оператор дистанційно керованих апаратів", який відкрили на базі Тернопільського професійного коледжу.

Центр "Оператор дистанційно керованих апаратів" є частиною державного проекту "100 майстерень", покликаного модернізувати професійну освіту в Україні. Він оснащений новітнім обладнанням для підго-

товки операторів дронів, включаючи інтерактивний тир, навчальні лабораторії та зони для тактичних занять. На створення було спрямовано 10,44 млн грн, з яких 7,308 млн грн скеровано з державного бюджету, а 3,132 млн грн - з місцевого.

Тернопільський професійний коледж унікальний тим, що поєднує військову та цивільну підготовку. Його випускники готові як до служби у Збройних силах України, так і до опанування сучасних спеціальностей, зокрема: оператор дистанційно керованих апаратів; майстер з відновлювальної енергетики; водій категорій "С" та "С1"; тракторист-машиніст.

Окрім того, заклад став центром перепідготовки вчителів предмету "Захист України", сприяючи реформуванню національної системи освіти.

"Зміни роблять люди, і те, що ми сьогодні побачили, - це результат їхньої відданої роботи. Я сподіваюся, що спільно з обласною радою ми зможемо підвищити значущість таких закладів не лише тепер, але й у майбутньому. Цей центр є прикладом і водночас моделлю, за якою можна працювати надалі, щоб покращувати навчальні заклади по всій країні. Ми готові бути лідерами змін, і місцева влада зробить усе можливе, щоб підтримати будь-які освітні ініціативи", - зазначив голова обласної військової адміністрації В'ячеслав Негода.

Директор коледжу Вадим Ластовицький ознайомив з роботою закладу та розповів про наявну матеріально-технічну базу. Також присутні оглянули осередок для вивчення оновленого предмета "Захист Украї-

ни", де вже проходить успішний навчальний процес. А відкриття центру демонструє, як освіта адаптується до викликів сьогодення, готуючи спеціалістів, які сприятимуть зміцненню обороноздатності та економічного потенціалу країни. Це ще один важливий крок у напрямку трансформації професійної освіти в Україні.

У зустрічі взяли участь також голова Тернопільської обласної ради Богдан Бутковський, заступник голови обласної ради Ігор Сопель та заступник керівника виконавчого апарату обласної ради Володимир Мисик.

"Тернопільський професійний коледж відіграє важливу роль у національно-патріотичному вихованні молоді, формує громадянську свідомість, що дуже важливо у час російсько-української війни, - зазначив голова обласної ради Богдан Бутковський. - Заклад набуває нового досвіду, розвивається та модернізується, адаптується до змін та додає нові виклики. Він став майданчиком для консолідації, місцем, де формується нова генерація українців. Це простір, який виховує не лише висококваліфікованих фахівців, а й патріотів, готових брати участь у розбудові сильної, незалежної та демократичної України. Успіх таких закладів - це вклад у нашу перемогу та гідне майбутнє".

Керівництво області спільно з міністром освіти і науки, дирекцією коледжу та представниками громадськості вшанували Героїв, які віддали життя за волю й незалежність України, та поклали квіти до Стели Пам'яті. Схилені голови та хвилина скорботи стали символом відчуженості тим, хто, не вагаючись, пожертвував своїм життям заради нашого спільного майбутнього.

Галина ВАНДЗЕЛЯК

Реклама у газеті «Свобода».

Тел. 0 (68) 932-29-05

04.02 - БУЧАЧ
05.02 - БЕРЕЖАНИ
06.02 - ШУМСЬК
07.02 - ГУСЯТИН
11.02 - ЛАНІВЦІ

ЦЕНТР
ВІДНОВЛЕННЯ ЗОРУ
АНАТОЛІЯ СОВВА

Заслужений лікар України
Анатолій Совва

Прийом за попереднім записом:
0 800 331 331
дзвінки з усіх операторів безкоштовні
Не дайте поганому зору
забрати мрію!

Премії - 35 років,
а лауреатів вже - 156!

У краєзнавчому музеї нагородили лауреатів
Всеукраїнської премії Братів Лепких

■ Традиційно у День Соборності України, 22 січня, в приміщенні Тернопільського обласного краєзнавчого музею відбулося нагородження Всеукраїнською літературно-мистецькою премією ім. Братів Богдана і Левка Лепких за 2024 рік.

но-мистецької премії ім. Братів Богдана і Левка Лепких відзначили за їхні праці, у яких вони популяризують українську культуру, літературу та мистецтво, а також творчу спадщину братів Богдана та Левка Лепких.

Про поетесу, письменницю, перекладачку, громадську діячку Любов Бурак (Дзвінку Торохтушко) розповідав військовик, ветеран новітньої російсько-української війни, завідувач відділу Музею національно-визвольної боротьби Тернопільщини Ігор Воцехівський; про члена Національної спілки письменників України (НСПУ), краєзнавця, публіциста Олександра Лагошняка - заслужений працівник культури України, мистецтвознавець, краєзнавець Ігор Дуда, а також письменника, журналіста, очільника Тернопільської обласної організації НСПУ Валентина Семеняк; про скульптора Івана Сонсядла - директорка Державного історико-архитектурного заповідника у м. Бережани, депутатка Бережанської міської ради Ірина Мигонвич; про педагога, художника Богдана Федоріва - кандидатка історичних наук, доцентка ЗУНУ, дослідниця життя і творчості Богдана Лепкого Надія Білик; про письменницю, членкиню НСПУ Ніну Фіалко - літературну критику Тетяну Дігай; про військовослужбовця ЗСУ, громадського діяча, краєзнавця Євгена Філя - доктор економічних наук, професор, президент Академії соціального управління Богдан Андрушків.

Окрім того, члени Громадської ради за популяризацію української науки, культури та творчості братів Богдана і Левка Лепких відзначили грамотами та подяками: прозаїка, фольклориста, заслуженого художника України Миколу Дмитруха, краєзнавця, публіциста, перекладача та громадського діяча Олександра Степаненка, науковця, кандидата технічних наук, доктора філософії, заслуженого працівника освіти України, світлої пам'яті Богдана Будзана.

Усіх присутніх на святі вінуваннями вітав зразковий художній фольклорно-обрядовий гурт "Ходаки" (художній керівник, заслужений працівник культури України Михайло Полюга).

Як розповів голова Громадської ради з вручення цієї премії Віктор Уніят: "За 35 років від часу заснування Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Богдана та Левка Лепких лауреатами, разом із ними, яких ми вшануємо сьогодні, стали 156 осіб і творчих колективів. Серед них - поети, письменники, художники, літературознавці, краєзнавці, мистецтвознавці, відомі громадсько-культурні діячі, публіцисти не тільки з теренів Тернопільщини, а й ті, хто живе та творить у різних регіонах України та за кордоном. Нині не кожен регіон України може похвалитися, що у них в області відбувається нагородження Всеукраїнською премією, а тим більше з такою славною історією. Віримо, що премія продовжуватиме жити і прославляти імена наших відомих земляків - братів Богдана і Левка Лепких".

Ведучий урочистого нагородження, громадський діяч, депутат обласної ради Михайло Тимошук зауважив: "Минають роки, вже немає світлої пам'яті голів Громадської ради у різні роки - Олеся Гончара, Бориса Хижняка, Богдана-Романа Хаварівського, немає Михайла Ониськіва, десятки лауреатів... Сподіваємося, що вони на небесах також радіють, що їхня справа продовжується, тішуться новим здобуткам лауреатів у галузях культури, літератури, мистецтва".

Академік Національної академії медичних наук України, доктор медичних наук, професор, керівник Тернопільського осередку Наукового товариства ім. Т. Шевченка Михайло Андрейчин озвучив витяг із протоколу засідання Громадської ради.

Лауреатів Всеукраїнської літератур-

Календар магнітних бур у лютому

1-2 лютого - магнітна буря середньої інтенсивності, негативний вплив якої відчують люди із хронічними захворюваннями.

4-5 лютого - потужна магнітна буря, пік якої припадає на вечір 4-го числа. Може боліти голова, змінюватиметься тиск, відчуте слабкість, будуть проблеми зі сном.

11 лютого - магнітна буря середньої інтенсивності. Уникайте конфліктів як на роботі, так і вдома. Можуть боліти м'язи та суглоби.

17 лютого - незначні магнітні коливання, які відчуватимуть метеозалежні.

18-19 лютого - сильна магнітна буря. Магнітне збурення буде особливо потужним, тому погане самопочуття може бути й в абсолютно здорових людей. Тим, хто страждає на хвороби серця, радять звести до мінімуму фізичну та інтелектуальну працю.

20 лютого - середня за потужністю магнітна буря. Люди можуть відчувати підвищену стомлюваність.

24 лютого - сильна магнітна буря. Можливі різкі перепади настрою, головний біль і запалення хронічних захворювань.

Допоможи захиснику - донать кров на ЗСУ!

Тернопільський обласний центр служби крові. Тернопіль, вул. Клінічна, 8, тел. 0 (352) 52-52-12, 0 (66) 121-40-73

29 січня - хмарно, без опадів. Вітер північно-західний, 4-5 м/с. Температура повітря вночі 7, вдень 11 градусів тепла. Атмосферний тиск 732-729 мм рт.ст. Схід сонця - 7.53, захід сонця - 17.08. Тривалість дня - 9.14.

30 січня - сильна хмарність, без істотних опадів. Вітер змінний напрямків, 2-3 м/с. Температура повітря вночі 5, вдень 8 градусів тепла. Атмосферний тиск 739-735 мм рт.ст. Схід сонця - 7.51, захід сонця - 17.09. Тривалість дня - 9.17.

Війна в Україні за тиждень

Огляд основних подій, які стосуються
воєнних дій в Україні, з 20 по 26 січня

БОЙОВІ ДІЇ

Нова перемога українських дронів: протягом двох днів ЗСУ вразили два “Тори” і “БУК-М3” з рекордної відстані — 41 км. Атаковані комплекси знаходились у Запорізькій та Белгородській областях.

Командувач об'єднаних сил НАТО в Європі генерал Крістофер Каволі вважає, що наразі Росія не має військового потенціалу для великого прориву на фронті в Україні.

Сили оборони України відновили позиції у Махнівці Курської області РФ і Зеленівці на Донеччині.

Аеророзвідники Харківського прикордонного загону за допомогою дронів Vampire знищили вісім позицій російських загарбників.

Розвідники ГУР МОУ в районі н.п. Тьоткіно Курської області РФ знищили важливе супутникове обладнання ворога.

Оператори 8-го полку Сил спеціальних операцій ЗСУ відбили наступ на українські позиції у Курській області РФ, знищили 21 та поранили 40 північноко-рейців.

Станом на 26 січня бої у Великій Новосілці продовжуються, загрози оточення Сил оборони України у цьому селищі наразі немає. В ОСУВ “Хортиця” повідомили, що окупанти встановили свій прапор на котельні, а не в центрі селища.

Противник просунувся на східних околицях, а також зайняв невелику частину центральних вулиць населеного пункту.

23 січня бійці 24-ї окремої механізованої бригади імені короля Данила зупинили спробу російських військ прорватися в Часовому Яру.

Росіяни підпалили колектор з сотнею своїх загиблих біля Часового Яру, щоб не забирати тіла і приховати великі втрати.

Кирило Буданов, начальник ГУР сказав, що цього року Північна Корея пере-дасть Росії ще 150 балістичних ракет малої дальності KN-23 .

Російські загарбники намагалися обійти Покровськ по флангах, але наразі їм не вдається оточити місто.

У Торечку ворог продовжує тактику просування та закріплення малими гру-пами без формування суцільної лінії фронту, що робить лінію бойового зіткнен-ня розмитою.

Українські захисники знищили у Курській області підрозділ військових 155 окремої бригади морської піхоти

АТАКИ ПО РОСІЇ

Головом Сирський заявив, що Україна працює над розробкою власного ком-плексу протиповітряної оборони, а також сучасної ракетної системи як стриму-вального фактора проти російського «Орешніка». Цей комплекс за своїми ха-рактеристиками «буде не гірший, ніж Patriots».

Безпілотники ЗСУ уразили виробничі потужності Рязанської нафтопереробної компанії та завод мікроелектроніки “Кремній Ел” у Брянську, де виробляється мікроелектроніка для російських ракетних комплексів і БПЛА.

Сили оборони України уразили об’єкти Рязанської нафтопереробної компанії, а також передовий пункт управління загарбників, розташований у районі селища Коренево Курської області РФ.

Сили оборони уразили інфраструктуру АО “Смоленський авіаційний завод”, де модернізуються та виробляються бойові літаки; вдруге за тиждень вдарили по нафтобазі “Ліскінська” у Воронежській області.

Дрони атакували военні підприємства в Казані, де розташований Казанський авіаційний завод імені С.П.Горбунова, який займається виробництвом, модерні-зацією та ремонтом стратегічних бомбардувальників Ту-22М3 і Ту-160, Казансь-кий вертолітний завод, Казанський державний казенний пороховий завод.

Кіберфахівці ГУР Міноборони здійснили масштабну кібератаку на системи одного з найбільших у Росії мобільних та інтернет-операторів, що задіяний в російській агресії проти України — компанію “МегаФон”.

СОЮЗНИКИ І ПАРТНЕРИ

Указ президента США Дональда Трампа про призупинення на 90 днів всієї міжнародної допомоги не впливає на програми військової підтримки України.

Україна у 2025 році розраховує залучити 30,6 млрд євро бюджетної підтримки від Європейського Союзу.

Європарламент ухвалив резолюцію, яка засуджує спроби Росії перекручувати історичні факти та поширювати дезінформацію історичного змісту з метою вип-равдати війну проти України та заперечити ідентичність українського народу.

Канада заморозила понад \$350 млн російських активів у рамках санкцій проти РФ.

ЕС може відкрити перший переговорний кластер у рамках перемовин з Украї-ною про її вступ до ЄС вже навесні цього року.

Українська компанія та німецька KNDS Deutschland, виробник танків Leopard 2, відкрили в Україні спільне підприємство, на якому ремонтуватиметься надана Німеччиною техніка.

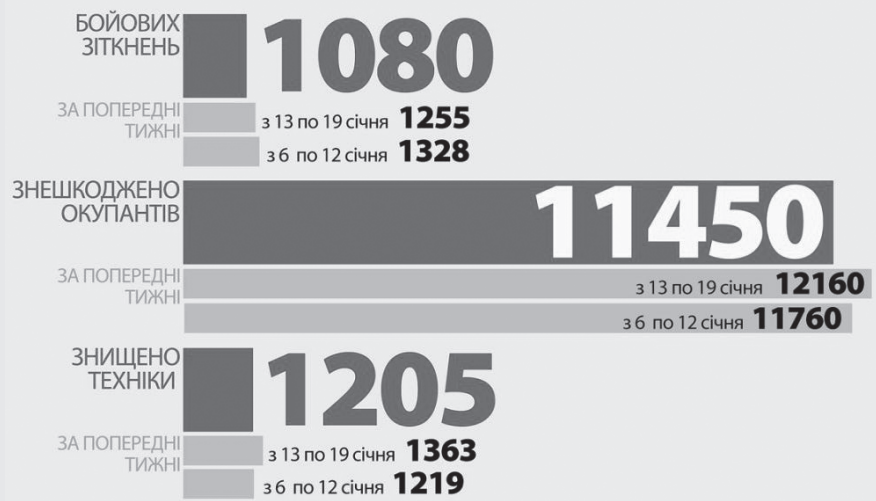
Ізраїль імовірно розпочав постачання в Україну російської зброї, захопленої у Лівані та Сирії. Раніше заступниця міністра закордонних справ Ізраїлю Шаррен Хаскель запропонувала передати українській стороні російське озброєння, за-хоплене ЦАХАЛом.

Міністр аграрної політики та продовольства України Віталій Коваль разом з британським та литовським колегами підписав оновлений Меморандум про за-пуск системи Grain Verification Scheme (GVS) для боротьби з незаконним виве-зенням українського зерна з окупованих територій.

Міністр оброни Німеччини Борис Пісторіус оголосив про розгортання у Польщі двох Patriot, які захищатимуть хаб для допомоги Україні.

Уряд Польщі вніс до переліку критичної прикордонну інфраструктуру, аби обме-жити можливі спроби блокади українсько-польського кордону в майбутньому.

РЕЗУЛЬТАТИ БОЙОВОЇ РОБОТИ з 20 по 26 січня

Росія застосувала близько **1250 керованих авіаційних бомб** (з 13 по 19 січня – понад 660),
понад **20 ракет** (з 13 по 19 січня – майже 60)
та понад **750 ударних БПЛА** (з 13 по 19 січня – близько 550)

© 2025 УкрІнформ

Ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа: R30-02865
Рішення Нацради України з питань телебачення і радіомовлення №571 від 29.02.2024 р.

46008, м. Тернопіль, вул. Торговиця,11,
ТОВ «Редакція газети «Свобода»
р/р UA863003350000000026000624332
в АТ «Райффайзен Банк» м.Київ,
МФО 300335, код 21157527

Журналісти: тел. 0 (352) 23-55-02
Реклама: тел. 0 (68) 932-29-05

Індекс видання: 40184.

Е-mail редакції: reklama-svoboda@ukr.net, svoboda-te@ukr.net. Сайт: svoboda.te.ua

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, тел. (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua. Замовлення № 100. Тижневий тираж 10120

Висловлювані авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Оригінали не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами - лише на сторінках газети. Матеріали під рубрикою «Політична трибуна» надруковані на правах реклами. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Події. Факти

Герої не вмирають!

Тернопільщина огорнула душі полеглих молитвами...

...Перший син заграє в полі -
Зашепчуться тополі.
В небі другий син заграє -
І росте луна за гаєм.
Третій син кобзу заграє -
Сива хвиля завмирає...

...Третій син - то дрібний дощик, наймолодший, найдорожчий...

22 січня жителі Шумсь-кої громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, електрика відділення зв'язку польового вузла зв'язку, солдата, жителя села Обич **Андрія РИЖ-КОВА (2. 11. 1975 р.н.)**, який загинув 13 січня під час виконання бойового завдання на Курщині.

Світлої пам'яті Андрій був щирим, товаришким і життєрадісним, справжнім патріотом України. На-родився у селі Обич. Тут минуло дитинство та юність. Навчався у місцевій школі. У сім'ї зростало троє синів. Вони рано втратили батька. Після одружен-ня він проживав з сім'єю в с. Забара, згодом по-вернувся у рідне село. У 2022 р. пішов захищати Україну.

Мужній воїн залишив у вічному смутку матір, яка кілька років тому поховала старшого сина Леоніда, невістку та онука, які загинули у ДТП. Згодом його мама поховала ще одного онука, а потім відійшов у засвіти син Володимир... Тепер в останню земну дорогу провела сина Андрія. Залишилася у матері донька, яка тепер буде її опорою.

Поховали захисника у родинному селі.
Щиро співчуваємо рідним і близьким воїна...
Вічна пам'ять, шана і слава Герою!

Поховали у День Соборності

22 січня жителі Залі-щицької громади віддали останню шану військовос-лужбовцю, солдату, меш-канцю Заліщик **Сергію ПОХНУ (23. 01. 1971 р.н.)**, який загинув 17 січня під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Звіро-ве Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Сергій - колишній футболіст заліщицького "Дністра", захи-щав кольори футбольної команди у другій поло-вині 1980-х та на початку 1990-х років.

Щиро співчуваємо рідним, близьким і побрати-мам воїна...

Вічна пам'ять і слава Герою!

Поховали напередодні 50-річчя...

22 січня жителі Бурсуківської громади провели останню життєвою дорогою до місця вічного спо-чинку військовослужбовця, мешканця села Чайчинці **Сергія БАЗАНА (23. 01. 1975 р.н.)**.

Світлої пам'яті Сергій після важких випробувань війни перебував на лікуванні, але, на жаль, вдома його серце зупинилося...

Поховали мужнього воїна у рідному селі.
Щиро співчуваємо рідним і близьким захисника...
Вічна слава, честь і шана Герою!

Був справжнім патріотом України

23 січня жителі Терно-пільської і Білецької гро-мад провели в останню життєву дорогу військо-вослужбовця, гранато-метка **Віктора МІСЮ-РАКА (9. 02. 1973 р.н.)**, який загинув 8 травня 2024 р. під час виконан-ня бойового завдання біля населеного пункту Семенівка Покровського району Донецької об-ласті.

Світлої пам'яті Віктор пішов захищати Батьківщи-ну в березні 2024 р., вважався зниклим безвісти з 8 травня минулого року.

Мужній воїн був хорошим батьком, чоловіком, дідушем, патріотом своєї країни.

Поховали захисника на кладовищі у с. Івачів Долішній Білецької громади.

Щиро співчуваємо родині та близьким...
Вічна та світла пам'ять Герою!

Поховали на Пантеоні Героїв

24 січня жителі Терно-пільської громади прове-ли до місця вічного спо-чинку військовослужбов-ця **Олександра ШИШК-НА (2. 05. 1983 р.н.)**, який загинув 24 грудня 2024 р. під час виконан-ня бойового завдання у Донецькій області.

Світлої пам'яті Олек-сандр вважався зниклим безвісти з 27 грудня ми-нулого року.

Поховали воїна на Пантеоні Героїв Микулинець-кого кладовища.

Щиро співчуваємо родині та близьким захисни-ка...

Вічна слава і шана Герою!

28 місяців надій та сподівань...

24 січня жителі Товстенської громади віддали останню шану військовослужбовцю, солдату, гра-

натометнику, жителю се-лища Товсте **Андрію ГРУЩАКУ (28. 06. 1986 р.н.)**, який загинув 14 ве-ресня 2022 р. під час ви-конання бойового за-дання в Запорізькій об-ласті.

21 січня рідні отрима-ли сповіщення про герої-чну загибель військовос-лужбовця, до цього дня Андрія вважали зниклим безвісти.

Більше двох років його рідні чекали та вірили в диво. Але дива не сталося...

Поховали захисника у рідному селищі.

Щиро співчуваємо рідним, близьким, друзям та побратимам воїна...

Вічна пам'ять Герою!

Поховали на Монастирському кладовищі Кременця

25 січня жителі Кремен-ецької громади прове-ли до місця вічного спо-чинку учасника бойових дій, інспектора відділен-ня обліку мобілізаційної роботи 2-го відділу Кре-менецького РТЦК та СП **Ігоря ОСТРОГО (1977 р.н.)**, який відійшов у зас-віти.

Поховали військовос-лужбовця на Монас-тирському кладовищі Кременця.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, усім хто знав світлої пам'яті Ігоря...

Вічна і світла пам'ять Герою!

Минули довгі часи сподівань і надій

26 січня жителі Чортк-івської громади віддали останню шану військо-вослужбовцю, водієві стрілецького відділення, мешканцю с. Пастуше **Андрію ПІДСАДНОМУ (23. 08. 2001 р.н.)**, який загинув 15 березня 2024 р. біля населеного пунк-ту Орлівка Покровсько-го району Донецької об-ласті.

Світлої пам'яті Андрій - випускник ДНЗ "Чортк-івське ВПУ", добровольцем пішов захищати Украї-ну, від 15 березня 2024 р. вважався безвісти зник-лим. Минули довгі часи сподівань і надій, що син повернеться додому... Та прийшла невтішна нови-на - підтвердився аналіз ДНК.

Молодий воїн залишив у вічному смутку маму, брата та бабусю...

Поховали захисника у родинному селі.

Щиро співчуваємо рідним, близьким, друзям...

Вічна пам'ять і шана Герою!

Поховали у родинному селі

26 січня жителі Кремен-ецької громади прове-ли останньою життєвою дорогою військовослуж-бовця, навідника десан-тн о - ш тур м о в о г о відділення десантно-штурмового взводу, сол-дата, мешканця села Колосова **Василя ДОМ-БРОВСЬКОГО (24. 12. 1993 р.н.)**, який загинув 21 січня під час виконан-ня бойового завдання у Курської області.

Світлої пам'яті Василь навчався у Кременецькому ліцеї ім. У. Самчука.

Поховали захисника у родинному селі.

Щиро співчуваємо рідним, близьким та усім, хто знав воїна...

Вічна пам'ять і слава Герою!

Назавжди 22...

26 січня Великобірк-івська громада віддала останню шану військо-вослужбовцю, стрільцю 3-го відділення опера-тивного призначення військової частини**** Національної гвардії Ук-раїни, мешканцю селища Великі Бірки **Максиму АНТОНІШИНУ (11. 11. 2002 р.н.)**, який загинув 20 січня під час артиле-рійського обстрілу на Харківщині, отримавши травми, несумісні з життям.

Світлої пам'яті Максим, який захищав Україну від початку повномасштабного вторгнення, багатом запам'ятається як привітний, сором'язливий, пра-цьовитий юнак.

Поховали молодого воїна у рідному селищі.

Щиро співчуваємо матері, бабусі, рідним та близь-ким Максима...

Вічна і світла пам'ять молодому Герою!

Васильковецька громада у скорботі...

27 січня жителі Васильковецької громади прове-ли останню життєвою дорогою військовослуж-бовця, гранатометника, мешканця с. Коцюбинці, що на Гусятинщині, **Василя ЗАХАРКІВА (10. 01. 1986**

р.н.), який загинув 21 січня під час виконання бойового завдання по-близу населеного пунк-ту Новопіль Волновась-кого району Донецької області.

Поховали воїна у рідному селі.

Щиро співчуваємо рідним, близьким та дру-зям захисника...

Вічна пам'ять і шана Герою!

Відійшов у засвіти після перенесеної контузії

27 січня Тернопільська громада навкі попроща-лася із військовослуж-бовцем, старшим солда-том, стрільцем-опера-тором **Романом МЕДЕЦЬ-КИМ (21. 10. 1979 р.н.)**, серце якого перестало битися 20 січня у насе-леному пункті Новомико-лаївка на Дніпропетров-щині, через захворюван-ня після перенесеної кон-тузії.

Світлої пам'яті Роман добровольцем став на захист Батьківщини ще на початку повномасштабної війни. Незадовго до смерті отримав контузію. Після лікування його перевели з передової на інші позиції. Рідні та близькі про за-хисника згадують як про щирого, доброзичливого чоловіка, який у їхній пам'яті назавжди залишиться веселим і життєрадісним.

Поховали воїна на Пантеоні Героїв Микулинець-кого кладовища.

Щиро співчуваємо усім рідним і близьким захис-ника...

Вічна пам'ять і шана Герою!

Загинув на Донеччині

28 січня жителі Мику-линецької громади про-вели до місця вічного спочинку військовослуж-бовця, мешканця с. Да-рахів, що на Тербовлян-щині, **Василя МАРТИ-НЮКА (16. 09. 1977 р.н.)**, який загинув 23 січня в районі населе-ного пункту Часів Яр До-нецької області.

Щиро співчуваємо дру-жині Галині та всім рідним і близьким мужнього воїна...

Світла і вічна пам'ять Герою!

Захищав Україну і писав поезії про тисячі мрій...

28 січня жителі Терно-пільської та Скалатської громад віддали останню шану військовослужбов-цю, бійцю 5-ї окремої штурмової бригади ЗСУ **Михайлу МИКУСЮ (15. 11. 1991 р.н.)**.

Світлої пам'яті Михай-ло закінчив Тернопільсь-ку спеціалізовану школу І-ІІІ ст. №7, факультет філології і журналістики ТНПУ ім. В. Гнатюка (2013 р.). Був активним учас-ником націоналістичних організацій. Як зазначив його побратим Володимир Петришин у дописі в соц-мережі: "Мій Друге. Скільки ми зробили, а скільки ще мали б зробити разом. Честь, вірність, гідність, борець за справедливість, патріот, націоналіст, не-нависник сміття - таким я тебе знав і поважав. Ми-стецтво. Поет і пісняр. Фронтмен гурту "D-Forge"... Ти мав жити, боротися і творити. Ти мав бути..."

Ще до служби у ЗСУ Михайло обрав творчий псевдонім "НЕБО", таким після початку повномас-штабного вторгнення у 2022 р. був у нього позив-ний; від червня того ж року воїн у 5-й окремій штурмовій бригаді. У 2023 р. вийшла друком його поетична збірка "Всесвіт тисячі мрій".

В одній зі своїх поезій Михайло написав: "Життя закінчилося, так і не почавшись...". Так, Друге, тобі би ще жити, любити, творити, але ти гідно прой-шов свою коротку життєву дорогу, шлях патріота та націоналіста... Ти житимеш у нашій пам'яті, у рядках своїх поезій, ритмах своїх пісень, сонцем і хмаринками на небі над Україною, за яку ти віддав своє життя.

Коли віддавали останню шану Герою, небо про-воджало Михайла промінцями сонця.

Поховали мужнього воїна на кладовищі с. Маг-далівка на Підволочищині, поруч з могилою ма-тері.

Щірі співчуття родині, близьким, друзям, побра-тимам захисника...

Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Герої не вмирають!

В. Н.

Відзначили День Соборності

Закінчення. Поч. на стор. 1

"Сьогодні, 22 січня, ми відзначаємо День Соборності України - свято, що символізує єдність нашої держави. Саме цього дня у 1919 році на Софійському майдані в Києві було проголошено Акт Злуки між Українською Народною Республікою та Західноукраїнською Народною Республікою, що стало важливим кроком до об'єднання українських земель. На жаль, внутрішні політичні суперечності та зовнішні загрози не дали змоги новоствореній державі втримати незалежність. Розбіжності між політичними лідерами, різні погляди та цілі призвели до втрати соборності. Сьогодні, коли наші захисники відстоюють незалежність України, наше завдання - бути єдиними та підтримувати одне одного. Лише разом ми зможемо перемогти та зберегти суверенітет нашої держави", - зазначив В'ячеслав Негода.

Під час заходу учасники обмінялися короваями та з'єднали синьо-жовтий стяг. Курсанти коледжу з посиленою військовою підготовкою показали реконструкцію бою, під час якого використали повітряні і наземні дрони та гармати.

Колективи народної творчості з Тернопільщини та Хмельниччини виконували пісні, які стали частиною національно-патріотичного руху минулого та супроводжують наших військових і тепер.

Після урочистостей представники чотирьох областей відвідали Меморіальний комплекс-музей "Молотківська трагедія". Там представники влади та громадськості поклали квіти та лампадки до пам'ятного знаку з іменами вбитих жителів села.

Зустріч на межі двох областей став не лише нагадуванням про історичні події 1919 року, а й підтвердженням того, що Україна залишається сильною завдяки єдності свого народу. Учасники заходу висловили впевненість у перемозі над ворогом і побажали Україні процвітання та миру.

«Журналісту» вручили відзнаку

Перший заступник голови Тернопільської обласної ради Володимир Болещук вручив відзнаку обласної ради "За проявлену мужність у виконанні службових обов'язків та незламність у захисті державного суверенітету" тернопільському журналісту Денису Лучці (позивний - "Журналіст"), який уже третій рік захищає Україну. Нині він тримає оборону на "гарячому" напрямку Донеччини у складі 63-ї окремої механізованої бригади. Від лютого 2022 р. Денис служив у 29-му окремому реактивному артилерійському дивізіоні, а з травня 2023 р. - в 63-й окремій механізованій бригаді. Нині він - офіцер-оператор відділення управління батальйону безпілотних систем.

До масштабного вторгнення Денис Лучка працював заступником головного редактора "Нової Тернопільської газети", спортивним журналістом, а також був футболістом команди тернопільських журналістів "Кореспондент".

«Опера»: «Більше комунікації - менше нісенітниць!»

■ Звістку про перемогу над російськими окупантами військовослужбовець 155 Окремої механізованої бригади імені Анни Київської з позивним "Опера" зустрів пісню "Розп'ягайте, хлопці, коні..."

У з'єднанні солдат Сергій виконує особливу місію: служить у колл-центрі, де спілкується з родичами побратимів та посестер і... підіймає бойовий дух своїм потужним голосом саме там, де зараз механізована бригада, на одному з найскладніших напрямків російсько-української війни - на Покровському. Бельканго 40-річного співака лунає всюди: в черзі до ідальні, на полігоні, в розташуванні підрозділу...

Це історія про оперного співака, який за власним бажанням прийшов в один із західноукраїнських ТЦК та СП 15 липня 2024 року та поповнив лави 155 ОМБр.

"Опера" - відкрита, талановита, творча людина, яка могла б багато чого розповісти. Але існує головна обставина непереборної сили: чимало його родичів залишилися на окупованій ворогом території України, тому про себе він озвучує мінімальну інформацію. Тож навіть фото - надто велика розкіш, як на теперішні часи...

Що можемо сказати про цього незвичайного військовослужбовця? Позивний йому довго обирати не довелося - оскільки оперний співак, значить - "Опера"! Строкової служби він в армії не проходив, бо навчався у відповідних музичних закладах. Бо стати оперним співаком - це справа не одного року... Але тепер узагалі така ситуація, вважає солдат, що час кожному знайти своє місце в армійському строю, особисто допомогти країні на тому напрямку і на тій посаді, де ти можеш бути максимально корисним.

"Новий армійський досвід - серйозний і складний, як у духовній органічній музиці Йогана Себастьяна Баха. Розмови з рідними та близькими військовослужбовців: тут не можна давати марних надій, це кредит, за який потім треба платити. Класична музика не терпить фальші, саме тому я її обрав. І вона мені зараз дуже допомагає... Творчість розвиває емоційну чутливість, яка допомагає добирати потрібні слова в розмовах з тими, хто перебуває в розпачі. Кожне слово має бути обґрунтованим. Потрібно чесно говорити з людьми, щоб вони не були в заручниках неправдивої інформації навколо нашої бригади", - розповідає "Опера".

Зараз люди, які в мирний час у цивільному житті працювали з почуттями, працюють зі зброєю в руках. Це важко, але ця робота має бути зроблена. Професійно, якісно і... творчо!

"Українська музика - частина нашої великої боротьби. Нести українську пісню в світ - це моя місія. Прошу Бога, щоб Україна стала ще сильнішою в культурному, духовному напрямку. Ми працюватимемо і сильний народ. Дайте нам жити, творити, співати, носити наші улюблені вишиванки, і ми зробимо нашу державу могутньою", - переконаний боєць.

Однозначно: коли ділишся енергією з іншими, сам потребуєш відновлення. Як військовослужбовець вирішує цю проблему?

"Я долаю емоційне виснаження? Класична та інструментальна музика, українські народні пісні, це мелодії, які дають релакс тілу, оновлюють енергію та заспокоюють. Це джерело моєї сили. Воно живило мене в цивільному житті, воно зі мною на службі: надає світу чіткої форми, допомагає впоратися з болем і стресом. В творах, написаних геніальними композиторами, завжди є сюжетна лінія і структура: початок, розвиток і фінал. Як у житті. Емоційно справді дуже нелегко, але мені гріх скаржитися", - каже військовослужбовець.

Хоча навіть за відносно невеликий період армійської служби Сергій дійшов висновку: є речі, які потребують змін: "Передусім - це комунікація. Потрібен чіткий діалог між командирами і підлеглими, між політичною владою і суспільством, між військом і тилом. Без цього ми втрачаємо ефективність і довіру. Також вважаю, що "русифікація" - ганебне явище. Це відштовхує потенційних добровольців і створює непотрібний розрив між армією та суспільством. Українці, які тримають оборону проти росії, заслужили повагу в світі. Нам потрібна така ж система поваги і всередині країни... А що надихає? Те, що ми разом б'ємо москалів!".

Солдат Сергій ще не одружився, планує вирішити це доленосне питання невдовзі. Або після перемоги...

А яку ж пісню "Опера" насамперед заспіває з побратимами та посестрами, коли клятого окупанта буде зупинено і переможено? Варіант: "Розп'ягайте, хлопці, коні..."?

"А чому б і ні?!" - бадьоро реагує оперний співак, який добровільно та усвідомлено прийшов в армію і став захисником України.

Контактна інформація 155 Окремої механізованої бригади імені Анни Київської:

Гаряча лінія - 098-064-25-05; 093-381-66-70.
Рекрутингова група - 068-797-81-20; 067-245-49-46.

**Відділ зв'язків з громадськістю управління комунікацій
Оперативного командування "Захід"**

Лист в редакцію

Незламний Харків живе і працює

Незважаючи на вибухи, який ми почули, гуляючи парком Харкова, безперервні сирени (вони тут зовсім інші ніж у нас), ми хочемо повернутися до Харкова і, сподіваюся, повернемося знову. Харків - місто прифронтове, а в повітрі, що якось дивно немає напруги... Щирість і доброзичливість харків'ян просто зашкалює. Це якесь диво, бо серед бурхливої метушні щоденного життя, де постійно відбуваються "прильоти", харків'яни спокійні, впевнені, привітні, щедрі на посмішки, бережливо ставляться до емоційного стану інших...

На початку повномасштабного вторгнення світлої пам'яті грузинський актор і співак Вахтанг Кікабідзе сказав: "Я українець за своїми мізками, а за ці 10 днів війни я в 10 разів став більшим українцем, ніж був".

Перебуваючи зараз в незламному місті, я думаю, що під час війни ми всі маємо стати українцями, такими ж безстрашними й водночас спокійними й доброзичливими, як харків'яни...

**Мар'яна ФОКІНА, дружина військовослужбовця ЗСУ
Тернопіль-Харків-Тернопіль**

Стрітенська свічка оберігає, а вода допомагає

«...Дай мені води від усякої біди»

Другого лютого ми відзначимо свято Стрітіння Господнього, яке належить до дванадцяти найважливіших свят у церковному календарі. У християнській традиції - це день зустрічі Ісуса Христа з праведним Симеоном і пророчицею Анною у Єрусалимському храмі. Згідно з Євангелієм, Святий Дух звістив Симеоноу, що він не помре доти, доки не побачить Спасителя. Цього дня закінчується Різдвяний період, і люди перестають вітатися "Христос Родиться!" - "Славімо Його!".

Свято Стрітіння Господнього ознаменоване урочистими церковними службами та освяченням води і свічок.

Вважалося, що Стрітенська вода, як і Йорданська, має цілющі властивості: помічна при різних недугах, негараздах у родині.

зберігали упродовж року, й якщо на вулиці негода, то господарі оселі запалювали свічку і читали молитву, вірячи, що це - надійний оберіг від стихійного лиха - "Щоб грім минув хату".

Запалювати Стрітенську свічку можна також в інших випадках: якщо недалеко від будинку почалася пожежа; якщо під час пологів у породіллі з'являються труднощі (обкурювали породіллю освяченим зіллям, запалювали Стрітенську свічку та молилися до Матері Божої); під час молитви за здоров'я; якщо людина "тяжко" помирає (щоб спокійніше покинула цей світ).

Поширеним був звичай класти Стрітенську свічку в домовину. Мовляв: "Щоб душа бачила, куди йти", бо "Покійник на тамтому світі буде скоро стрічатися зі своїми".

Єдиний на Тернопільщині храм Стрітіння Господнього і повір'я

У народі кажуть, що на Стрітення Господнє зустрічається зима і весна. Хто перемагає у суперечці, той ще залишиться господарювати. За повір'ям, якщо до вечора потеплішає, то виграло літо і скоро прийде тепло. Якщо ввечері стане холодніше, то зима на деякий час затримається.

На Тернопільщині є лише одна церква Стрітіння Господнього - у с. Плотища, що на Козівщині. Кажуть, якщо запалити свічку на Стрітення в однойменному храмі і попросити Господа про допомогу, то Він обов'язково вислухає.

Ще за допомогою палаючої Стрітенської свічки у церкві передбачали погоду упродовж року: якщо полум'я велике, то буде літо мокре, вітряне; як тріщить, то літо - громове; якщо тихо свічка горить, то літку буде багато погожих днів.

Тиха погода в цей день віщує добрий урожай поля і роїння бджіл. Вітер на Стрітення - до врожаю плодкових дерев. Якщо на деревах лежить іній - врождять гречка і картопля. Відома й інша приказка: "Як на Стрітення півень води нап'ється, то на Юрія віл напасеться".

На Тернопільщині цього дня також прощалися з колядою, бо після свята Стрітіння Господнього уже не колядують... Як кажуть: "Віддунала розколяда, вже й весна вигляда..."

В. Н.

Коли цього дня набирали воду, то примовляли: "Земле, земелько (або криниченко), дай мені води від всякої біди".

Стрітенською водою кропили синів, яких відряджали на війну.

Свяченою водою напували худобу, щоб не хворіла, щоб збільшувалася надої (додавали талої води), кропили подвір'я. Її вважали найбільш помічною при хворобах та для подорожуючих. Найчастіше використовували від вроків, а також натирали хворе місце і вірили, що цілюща вода допоможе.

Також її використовували як приворот у любовній магії. Дівчата набирали воду з трьох, семи або дев'яти криниць і намагалися дати її напитися парубку, за якого хотіли вийти заміж.

Кольсь Стрітенську воду також збирали з бурульок: їх розтоплювали, й та вода уже вважалася особливою. За повір'ям, така вода цілюща і лікує від багатьох нападів. Вірили, що вона загоєє рани і внутрішні захворювання.

Стрітенською водою кропили синів, яких відряджали на війну, та чумаків перед далекою дорогою. Пасічники окроплювали нею вулиці на початку сезону, а господарі - худобу під час першого вигону на пасовисько.

"Щоб душа бачила, куди йти..."

Наші прадіди вважали, Стрітенські свічки наділені цілющою силою. Їх

Понад 20 діячів культури і мистецтва отримуватимуть персональні стипендії

у 2025 році щомісячно стипендію отримуватимуть:

Басюк Павло Парфентійович, 1933 р.н. - заслужений працівник культури України;

Бубернат Степан Іванович, 1947 р.н. - заслужений працівник культури України;

Волинець Надія Іларіонівна, 1946 р.н. - заслужений працівник культури України;

Галішевський Анатолій Володимирович, 1962 р.н. - залужений діяч мистецтв України;

Головацький Зиновій Іванович, 1945 р.н. - заслужений працівник культури України;

Давидко Люся Степанівна, 1948 р.н. - народна артистка України;

Дем'янчук Василь Петрович, 1944 р.н. - заслужений працівник культури України;

Івановський Богдан Михайлович, 1945 р.н. - народний артист України;

Ізотова Любов Андріївна, 1946 р.н. - народна артистка України;

Корженевський Леонід Макарович, 1950 р.н. - заслужений артист України;

Кривко Марія Іванівна, 1946 р.н. - заслужений працівник культури України;

Кузишин Іван Іванович, 1962 р.н. - заслужений майстер народної творчості України;

Ляховський Іван Григорович, 1950 р.н. - народний артист України;

Мельник Катерина Петрівна, 1952 р.н. - заслужений працівник культури України;

Мельничук Богдан Іванович, 1952 р.н. - заслужений діяч мистецтв України;

Петрушенко Микола Володимирович, 1958 р.н. - заслужений артист України;

Рудзінський Михайло Степанович, 1956 р.н. - заслужений діяч мистецтв України;

Самчук Віра Григорівна, 1947 р.н. - заслужена артистка України;

Сорока Василь Іванович, 1948 р.н. - заслужений працівник культури України;

Табачук Олексій Федорович, 1942 р.н. - заслужений працівник культури України;

Тесля Віра Романівна, 1960 р.н. - заслужений працівник культури України;

Шамлі Микола Миколайович, 1942 р.н. - заслужений діяч мистецтв України.

Персональні стипендії обласної адміністрації і обласної ради відомим діячам культури і мистецтва призначаються митцям, які досягли пенсійного віку, за вагомі досягнення у сфері культури, високу професійну майстерність, активну громадську діяльність.

За словами директорки департаменту культури та туризму Тернопільської ОВА Світлани Байталюк, ця стипендія без податків становить 1000 гривень. Фінансується виплата стипендій з обласного бюджету.

Поетеса і скрипалька претендують на Шевченківську премію

■ Одна з них - уродженка Копичинців, а у другій батько народився на Лановеччині.

Шевченківський комітет оприлюднив відібрані твори, що братимуть участь у третьому, завершальному турі конкурсу на здобуття Національної премії України ім. Тараса Шевченка 2025 року. Усього до списку увійшло 22 твори у 8 категоріях.

Приємно, що серед номінатів у категорії "Література" є уродженка Копичинців - поетеса, письменниця, літературознавиця, головна редакторка і співзасновниця "Видавництва старого Лева", дочка знаного тернопільського актора й режисера Ореста Савки Мар'яна Савка з книгою поезій "Навіки ніжні: 77 віршів любові і віри".

У номінації "Музичне мистецтво" претенденткою на здобуття премії є скрипалька, продюсерка, дочка одного із найвідоміших українських художників сучасності, уродженця с. Москалівка, що на Лановеччині, Івана Марчука Богдана Півненко ("авторка концертних програм та виконавиця", концертні програми 2019-2024").

Переможців оголосять у березні, до дня народження Тараса Шевченка.

В. К.

■ 29 січня 1918 р. українці стримали наступ ворога на Київ, виявивши жертвність і героїзм заради незалежності України. Минуло понад сто років, а ми знову змушені обороняти власну незалежність ціною людських жертв.

Загалом в бою під Крутами з українського боку налічувалося майже 500 захисників і 20 старшин. Близько п'яти годин тривав бій з переважними силами російських військ, загальною чисельністю близько 4800 осіб.

Після запеклого бою, скориставшись приємком, українські війська організовано відступили зі станції Крути до своїх ешелонів. 27 студентів та гімназистів, які перебували у резерві, під час відступу потрапили у полон. Наступного дня вони були розстріляні або замордовані. Учень 7-го класу Григорій Піпський зі Старосамбірщини перед розстрілом заспівав "Ще не вмерла Україна", і решта підтримали спів. Згодом їх поховали на Аскольдовій могилі у Києві.

Утрати українських військ у бою за Крути становлять 70-100 загиблих, за сучасними підрахунками. Серед них - 37-39 вбитих у бою та розстріляних студентів і гімназистів.

На похоронах звучали промови Грушевського та інших державних діячів, і тоді героїв Крут вперше порівняли зі спартанцями. Мовляв, 300 українських вояків стали на захист Батьківщини і всі як один загинули - що, звичайно, не відповідало дійсності. Але саме ця аналогія закріпилася в історичній літературі.

Вшанування

У Галичині культ героїв Крут поширився серед пластової молоді, яка в 1926 р. створила курінь старших пластунів ім. Бою під Крутами. У другій половині 1920-х рр. Союз української націоналістичної молоді впровадив своєрідний культ трьохсот студентів-героїв. У річницю цієї трагедії кожен студент голдував, а заощаджені гроші віддавав на допомогу ув'язненим товаришам по боротьбі. Він швидко

Крутянці і Тернопільщина

Микола Лизогуб.

набув поширення серед тернопільської молоді, а згодом у селах краю. На Тернопільщині у 1930-х рр. у січні вшановували їхню пам'ять, хоча польська влада неодноразово намагалася цюмо перешкоджати. З матеріалами та документами про ці події, зокрема про вшанування (міста: Підгайці, Копичинці, села: Великі Гаї, Нове Село, Добромірка та ін.) ви можете ознайомитися в Державному архіві Тернопільської області.

В радянській Україні про героїв Крут намагалися забути, могили на Аскольдовій горі було знищено. Після цього вшанування відбулося тільки 29 січня 1991-го року, а вже у 2004-му - той бій став однією з основних подій національної пам'яті українського народу.

Бій під Крутами засвідчив, що державність без армії неможлива

На Тернопільщині у с. Горинка, що на Кременеччині, 6 грудня 1892 р. народився герой Крут Микола Лизогуб, якого розстріляли більшовики. Перед боєм він прийшов до двюрідної сестри Ольги, аби попрощатися. Жінка хотіла відмови-

Лев Лукашевич.

ти його, але він сказав: "Йдуть усі мої товариші, я не можу не піти...". Мати Миколи, Єлизавета, не змогла знайти тіло свого сина. Вона тужила за ним усе життя і скаржилася, що навіть не поховала дитину за християнською традицією. 27 січня 2023 р. Миколі Лизогубу в родинному селі відкрили пам'ятну дошку.

Учасником бою поблизу Крут був син міністра охорони здоров'я уряду УНР, дипломата, уродженця с. Біла Чортківського району Євмена

В. К.

■ Вернісаж

«І в кожнім мазку викладає глибіню таїни»

24 січня в Тернопільському обласному художньому музеї Наталя Басараб представила свою чергову персональну виставку "Більше, ніж життя". У цьому закладі експозицію власних робіт розгорнула вже вчетверте. Хоча загалом за своє творче життя майже 20 таких мистецьких подій мала не лише в рідному Тернополі, в Україні, а й у Франції.

Понад 80 розмаїтих своїх творінь художниця запропонувала шанувальникам мистецтва оглядати впродовж цілого місяця в Тернопільському обласному художньому музеї. Пів сотні з цих робіт - живописні. Це - розмаїті пейзажі, натюрморти. З численних полотен передусім зачаровують своєю красою квіти - троянди, півники, деревовидні півонії, бузок і, певна річ, польові, серед яких маки, волошки, ромашки, інші. Не можуть не вразити також пейзажні картини тернопільської мисткині. Наталя Басараб пише акриловими фарбами, у техніці імпастро, головним інструментом втілення її талановитих художніх задумів є не пензель, а мастикіні.

Заступниці директора художнього музею Ользі Ваврик, скажімо, дуже подобаються архітектурні пейзажі Тернополя. Пані Ольга каже, що Наталя Басараб має неповторний авторський почерк, її притаманний експресивний живопис, яскраві барви, вона дуже вільна в поєднанні кольорів, композиції в неї дуже цікаві, довершені. Сама ж пані Наталя зізнається, що "дуже боїться, аби з її

■ Художниця Наталя Басараб добре знана на Тернопіллі, як, зрештою, й у цілій Україні, своїми живописними роботами, графікою, портретами Героїв великої війни. "І в кожнім мазку викладає глибіню таїни", - точно зауважила поетеса Марія Карпик. А ще понад двадцять років захопленням пані Наталі стало лялькарство. Зокрема, творить вона образи відомих акторів театру та кіно, в тому числі й тернопільських, кіногероїв, українок, козаків...

Наталя Басараб демонструє нову тематичну ляльку "Козак".

картин виходила негативна енергія". Тому вона прихильниця реалізму, показу у власній творчості доброго, світлого та барвистого.

Коли відвідувачі переглядають виставлені полотна мисткині, не бачать написів з назвами. Художниця зробила це з певним наміром, аби кожен з поціновувачів її художнього доробку зміг сам найменувати картину, зваживши на власні враження, уявлення, міркування від баченого. Тернопільська поетеса Марія Карпик не лише ви-

гадала назви багатьом полотнам Наталії Басараб, а й написала вірші до десятих з них. "Я виглядаю, надією молюся Богу, від невтішних зітхань запотіло затерте вікно", - поетичні рядки, які народилися в пані Марії від перегляду картини, що зустрічає відвідувачів експозиції. Поетеса назвала це полотно "Невтішне чекання". Бо й справді, сумні очі гарної молоді українки вглядаються у далечинь через запотіле від сліз вікно, вона чекає на свого коханого з фронту.

Центральною на виставці є ще одна велика картина. Маленька дівчинка піднімається на гойдалці над зеленим гаєм і згарищами великої війни. Тернопільська "Просвіта" оголосила конкурс на найкращу назву цього полотна з врученням призу. Між іншим, саме міський осередок "Просвіти" доклався до організації персональної виставки Наталії Басараб "Більше, ніж життя". Пані Наталя - активна просвітянка, бере участь у різних проєктах, акціях, добродійних заходах "Просвіти". Саме численні відвідини у колі просвітян наших захисників у військових частинах, на лікуванні в шпиталях, лікарнях, реабілітаційних центрах вилилися для художниці у великий творчий проєкт "Іхні очі дивляться в душу". У його рамках пані Наталя написала пастеллю понад тисячу портретів наших воїнів. Багато з

них авторка подарувала нашим захисникам. Але 150 з таких творінь можна побачити під час виставки і на стінах музею, і на екрані. Як зауважує голова Тернопільської "Просвіти" Наталя Чорна, мисткиня пише не лише портрети воїнів, а й їхніх родин. Часто з матерями, дружинами фронтовиків Наталя Басараб зустрічається на засіданнях просвітянського клубу "Незламні", який веде поетеса Марія Карпик. Деякі портрети оборонців України Наталя Басараб показала на трьох виставках, які організувала в Західноукраїнському національному університеті, Галицькому коледжі ім. В. Чорновола та фаховому коледжі ТНТУ ім. І. Пулюя.

Крім живопису, графіки, Наталя Басараб віддано працює й у лялькарстві. Перші лялькові роботи виконувала з пап'є-маше. Згодом узлязла освоювати гіпс. Тепер працює здебільшого з таким матеріалом, як пластик, а також стала виготовляти текстильні ляльки. На виставці в художньому музеї можна побачити понад 30 авторських лялоь. Деякі з них - тематичні роботи, зокрема, найновіша "Козак". Надто вражають відвідувачів творення у ляльках образів улюблених артистів і кіноперсонажів. Одразу ж в її фігурках упізнаєте славетних кіноакторів, як-от: Івана Миколайчука, Бريدжит Бардо, яка несе воду, Луї де Фюнеса, Софі Лорен, інших. Поруч - лялькові образи тер-

Наша сила - у єдності

■ У Тернопільській обласній філармонії відбувся святковий концерт з нагоди 106-ї річниці Акту Злуки, що об'єднав українські землі в єдину державу. Цей день символізує важливість єднання та спільної боротьби за незалежність, яка продовжується і сьогодні.

Начальник Тернопільської обласної військової адміністрації В'ячеслав Негода відвідав урочистий захід і звернувся до присутніх, наголосивши на історичному значенні події. Він зазначив, що, як і 106 років тому, Україна бореться за свою свободу у територіальну цілісність, а єдність українського народу є головною запорукою перемоги.

"Сьогодні ми відстоюємо право на державність і територіальну цілісність. І на фронті, і в тилу всі українці працюють на перемогу. Цей день - День Соборності - нагадує нам про єдність, яка завжди була основою нашої сили. Я дякую всім, хто своєю працею, знаннями та творчістю допомагає Україні вистояти і перемогти. В єдності наша сила!" - наголосив В'ячеслав Негода.

У рамках заходу керівник області вручив державні нагороди видатним діячам Тернопільщини, відзначивши їхній внесок у розвиток регіону та держави. Звання "Народний артист України" отримав В'ячеслав Жила, режисер-постановник Тернопільського академічного обласного драматичного театру імені Т.Г. Шевченка. Звання "Заслужений артист України" присвоєно Олександру Баклаженку, викладачеві Тернопільського мистецького фахового коледжу імені Соломії Крушельницької. Звання "Заслужений лікар України" отримала Зоя Салій, доцентки Тернопільського національного медичного університету імені І. Я. Горбачевського. Звання "Заслужений працівник освіти України" присвоєно Володимирі Наумчуку, завідувачу кафедри Тернопільського національного педагогічного університету.

Святковий концерт у Тернопільській обласній філармонії завершився виступами митців нашого краю. Вони виконали патріотичні пісні, з якими виборювалася наша незалежність.

Галина САВЧУК

Ляльковий образ тернопільської акторки Тетяни Гончарик.

Авторська лялька Наталії Басараб "Іван Миколайчук".

нопільських акторів Миколи Булата та Тетяни Гончарик. Авторка у своїх ляльках приділяє велику увагу деталізації, переконана, що кожна з них має від своїх персонажів певну енергетику.

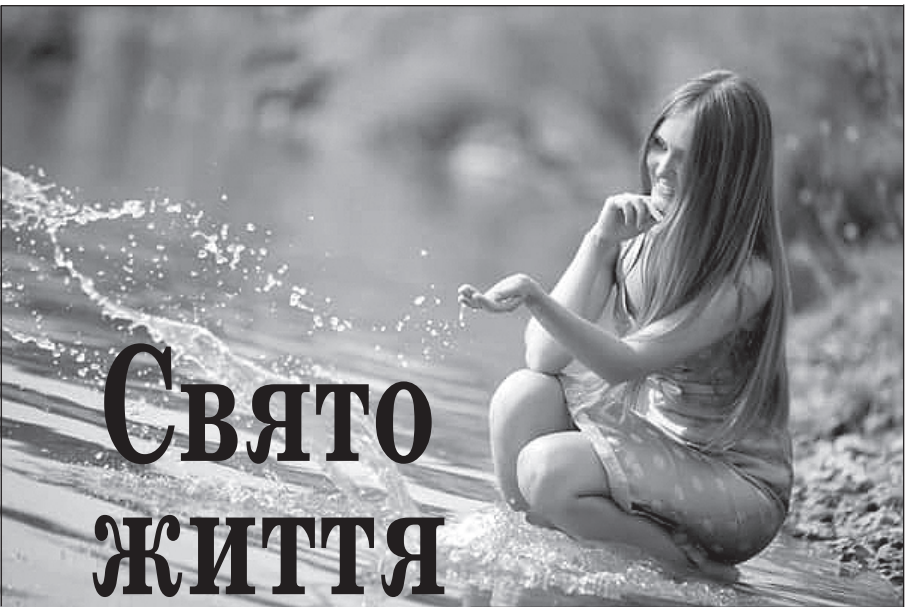
Палітра творчості Наталії Басараб, безперечно, різнобарвна, розмаїта. Але завжди тут присутня українськість, бо це її душа, її життєві витоки й прагнення. А ще мисткиня засвідчує власними роботами: треба знаходити радість у тому світі, в якому живеш.

Микола ШОТ
Світлина автора

Портрет воїна Василя Івахівця з Тернопілля з циклу "Іхні очі дивляться в душу".

■ Недільний літній спекотний день ми вирішили провести біля річки. Є в нашій краї місцини, які приваблюють туристів з усієї України і навіть із-за кордону. Хоча ми не завжди цінуємо їхню благодатну ауру, шукаючи відпочинку на далеких морях. Та сьогодні не той час, не той настрій. Нині пора милуватися красою отчої землі, насолоджуватися неймовірним довкіллям.

- Роксі, подай рушник!
- Роксі, зроби чаю!
- Роксі, принеси окуляри!
Молода красуня, модельної зовнішності, з тонкими чорними бровами і голубими, як серпневе небо очима, легко і вправно виконувала усі команди, наче загінотизована. Голос і насправді звучав магнетично, а все інше вражало повною протилежністю. Чоловік був маленьким, сивим, зіщуленим, кульгав на праву ногу і видавався, як не старим, то невизначеного віку. Роксолані ж було не більше двадцяти п'яти. На мальовничому березі Серету ця дивна пара викликала неоднозначні погляди і жваву цікавість оточуючих.

Під зеленокосою вербою стояв їхній джип, біля нього - столик і зручні крісла, в густій траві примостилися два барвисті килимки. Старий, як ми його назвали, часто купався і мав свої вибави. Його молода супутниця лише засмагала, мабуть, не хотіла мочити своєї оксамитової шкіри в річковій воді.
На березі був невеличкий бар, куди він зачораз послав свою Роксі за чаєм, і усі зробили висновок, що в нього тиск і кави йому не можна пити. Інші відпочивальники тихо снували туди-сюди, несучи з бару ароматну каву і рятівне, під час спеки, морозиво. Роксі кружляла біля старого, наче бабка біля будяка, стараючись в усьому догодити. А він, приховуючи задоволення, лише фиркав, як розбещений їжак, і по-молодечому потягався на килимку. Чудернацька конструк-

ція, на кшталт чалми, на голові Роксолани викликала здогадку про її волосся. Більшість зробили її блондинкою, хоча чорне волосся їй теж би личило. Та якось, несподівано для всіх, одним легким порухом руки вона скинула хустину і, нахилившись вперед, розсипала аж до землі струмені блискучого руського волосся. Всі аж замерли, а старий, щоб її часом не зурочили, знову покликав свою Роксі до себе. Вона, відкинувши голову назад, швидко збрала волосся у хвіст і гордо, як цариця, пішла до нього.

День котився до вечора, і вони взяли до трапези. Старий причастився ромом і закусував його шинкою та сиром, а Роксолана їла лишень виноград.
- Налийте ще і їй, - насмівився порадити перехожий, який був "під мухою" і мав гарний настрій.
- А вона не п'є, - сказав спокійно старий. - Дуже побожна. Навіть після інтиму моляться. По три рази на день...
- Ого! - вигукнула якась жінка. - А я вже так давно не молилася.
Всі засміялися. Старий ще налив собі рому і посміхався самими кутиками вуст.
- То вона ваша дружина? - запитала жінка та, що давно не молилася.
- Вона - свято мого життя, - сказав старий.
Усі замовкли, задумалися, кожен над чимось своїм, а для мене це були найкращі слова, які я почула за цей святковий літній день, а може, і за все життя...

Раїса ОБШАРСЬКА

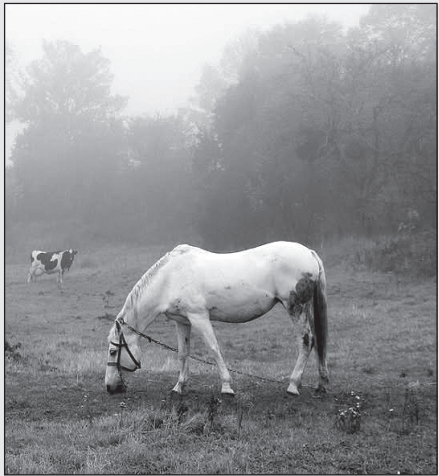
Балада про коня

За порогом хміль ізвив гніздечко
І повзе вушками до вікна.
На цвяху порепана вуздечка
І порожня стайня для коня.
Чи здалося, чи озвалось зойком,
Мов рука чиясь зламала віть.
То ожина виколала око
Тиши, що не перший рік стоїть.
А було ж... Тут свайбувало щастя,
Коли юність дихала вогнем.
Хвіртку, що збирається уласти,
Стара вишня підпира плечем.
Лиш, як місяць виведе попастись
Зоренят на молодий моріг,
Кінь прискаче білий, наче вата,
Заїрже тихенько у дворі.
Так щоби нікого не збодити,
Хай спочинуть думи матерів.
І у сні цілують бджілок квіти,
І синіють мрійно очі слив.
Кінь побуде трохи і поскаче,
Бо давно вже хата...нежива.
І ніхто не вчує й не побачить,
Як заплаче молода трава.
А колись... На цій траві шовковій
Напасеться, - двір аж до межі.
Скільки було вдячності і любові
У конячій сонячній душі.
Вранці, як прокинеться господар,
Кінь його давно вже вигляда.
Той з криниці набирає воду,
Ну й смачнуча молода вода!
П'ють удвох. Смакують. В студениці
Бриком-скоком сонце вигрива.
Потім луг. Робота - косовиця.

Він умів любити...

У нього була лірична душа.
Він умів любити.
Любити...
Я читала його листи. До неї.
Я читала її листи. До нього.
Він любив вірші і записував їх у блокноти.
Багато блокнотів, багато віршів.
Можє, хтось цього не знав,
не розумів, не помічав і не бачив.
І здавалось, що він звичайний чоловік зі звичайними потребами.

Середньостатистичний.
Часами грубий і різкий.
Часами ніжний і делікатний.
Так думали про нього, таким бачили його.
І я би теж так думала, але... листи.
Одного разу я прочитала його листи...
Він був тонким, чуттєвим.
Він був іншим.
...Він... умів любити...
Неля ДРИБОТІЙ

«Знай, ти - не одна...»

■ Юстина вже більше року перебувала у стосунках. Вона кохала Василя Дмитровича і сподівалася на взаємність...

Та якогось дня на вулиці до неї несподівано підійшла якась жінка, вона відразу почала відверто шантажувати:
- Ти - коханка декана. Якщо завтра не принесеш півтори тисячі доларів, його жінка про все дізнається.
- Ми не знайомі. Любите гратися з почуттями інших? - сміливо перепитала.
- Хто б казав про почуття? - засміялася в обличчя.
- Спиш з викладачем і зовсім не переймаєшся почуттями його дружини.
- Він мене кохає і скоро розлучиться, ми будемо щасливі.
- Та мені начхати на вас усіх. В бруді живе. Інтелігенцією себе вважає. Завтра принесеш бабки! - перейшла на крик незнайомка.
- Куди саме?
- Знаю, де мешкаєш. З хати виходиш о 7.30. Чекатиму біля будинку.
Вечері Юстині зателефонував Василь:
- Слухай, тут якась пришепелювата мене перестріла. Гроші за мовчання вимагає.
- Просить півтори тисячі доларів?
- Так. А ти звідки знаєш?
- Вона теж мені сьогодні погрожуwała. І що робитимемо?
- Треба заплатити, - говорив стривожений Дмитрович.
- І не переймайся. Гроші я тобі поверну.
- А може, в поліцію звернутися?
- Та ні, не треба розголошу.

Вранці ця дивна жінка і справді чекала Юстину біля брами.
- Ось, візьміть гроші. Хто ви така? І які маєте докази, що я є коханкою декана?
- Фото, думаю, будуть достатнім доказом для його половинки. Оце ви двоє сідаєте в авто, виходите з нього, безсоромно цілуєтесь. Знаю, що цей старий покидьок орендує для любощів квартиру. Я довго стежила за вами. Коли ти і твій коханчик гроші заплатите, все знищу. Я ж людина слова, не така, як твої ниці батьки.
- Стривайте, ми знали моїх рідних? - здивувалася Юстина.
- Знала? Не те слово. Проживала у цьому клятому будинку ще задовго до твого народження. Хочеш правду знати, тоді слухай. Твоя матуся ніяк не могла завагітніти, усі спроби були невдалими. І тоді з чоловіком вирішили піти у дитячий притулок взяти собі дитину. Мені тоді 5 років було, як твої батьки стали моїми опікунами. Я відразу їх полюбила, мамою ї татком стала називати. Була найщасливішою дівчинкою на світі. Але все змінилося через чотири роки. Матуся завагітніла тобою і десь на восьмому місяці мене ошелешили неприємними словами:

■ Ще не розвиднілося, ледь починало сіріти. Ранішні сутінки повільно розповзалися чорною ріллею, намагаючись хоч на мить продовжити існування пройденої ночі. Перші промені крадькома пробивалися крізь вранішній туман, мов розвідники, акуратно прощупували кожен метр зраченої землі, мовби хотіли збагнути, що обіцяє їм день прийдешній.

Васильович докурив цигарку і спустився в бліндаж, вірніше в те, що колись служило бліндажем, бо тієї ночі їх добряче поколошматили:
- Будемо вибиратися, поки не розвиднілося і трохи стихлилось.
- У нас двоє 300-тих, не впораємось... - Андрій несміло переступив з ноги на ногу, хлопці нарекли його "Арчі".
- Я зможу сам, правда повільно... - молодий боець Степан з позивним "Степ" міцно стиснув автомат і впевнено ступив до виходу, опершись на палицю.
- От і добре, - Васильович розгорнув ноші.
- Андрію, допоможи! - вони удвох обережно перемістили важкопораненого Олеся на ноші.
- Васильовичу, ми не дотягнемо його... - Андрій схилився над пораненим.
- Нам би до посадки, а там наші обіцяють "евак" підняти.
- Нам до посадки більше кілометра! Може, тут залишимося...
- Відставити розмови! Зараз мінометами накриють і мокрого місця з нас не залишиться, а так є шанс. Впораємось! - голос командира звучав впевнено, тож хлопці трохи заспокоїлися.

Ранішні сутінки не спішили розвіюватися, туман повільно піднімався вгору, небо заповнили хмари-валуни. Промені-розвідники, що з досвітку так наполегливо обмацали землю, заховалися за цупкою завісою хмар, а може, просто не хотіли нашкодити нашим хлопцям, що вже встигли подолати більшу частину дороги до посадки. За спиною пролунали вибухи, почався мінометний обстріл бліндажу.
- А ми вчасно, Васильовичу!
- Ти як, "Степ"?
- Впораюся... - хлопчина ледь рухався, нога кровила.
На ношах застогнав поранений. Хлопцям потрібно перев'язати рани, та й вони з Андрієм вже вибилися з сил.
- Треба перепочити.

- Ти нам нерідна. Повернешся назад до притулку. Пам'ятаю, як плакала, благала, щоб мене нікуди не віддавали.
- Мамо, - просилася, - я буду дуже чемною і слухняною, допомагатиму з дітям.
Батько теж плакав, а вона була, як стіна кам'яна. Ні слезинки з себе не вичавила. Їй було байдуже. Тоді мене зрадили, викинули зі свого заможного життя. Не розуміла, що відбувається. Не один місяць чекала і вірила, що за мною повернуться. Це ж мої батьки, вони теж сумують. Але... дива не сталося. Почувалася розчавленою, зламаною і покинутою.
Після притулку на роботу влаштувалася, квартиру винайняла. Проте, як завжди, коштів бракувало на найнеобхідніше. І я вперше скоїла крадіжку. Покарання відбула. Знову пішла на злочин. Оце зойно з колонії вийшла. І дала собі слово, що в камеру більше ніколи не повернуся.
Усі ці роки жила з помстою в серці до своїх батьків. Жаль, що вони вже сконали. За тобою почала наглядати і гроші легкі так заробила. Все, бувай. Ще нехай твій жеребчик заплатить, і бачити більше тебе не хочу.
- Зачекай, - спинила її Юстина. - Як звати тебе, часом не Регіна?
- Аякже, Регіна.
Серце в Юстині боляче стиснулося, в очах потемніло. Пригадала, як батьки у страшну автокатастрофу потрапили. Тато загинув на місці, а мати ще три дні в реанімації за життя боролася. Тоді ненька приголомшила незрозумілою фразою:
- Рідна, пробач. Це мені й батькові покарання за Регінку.
Юстина запам'ятала це ім'я назавжди. Потім усю хату перерила, сусідів, знайомих і далеких родичів перепитувала про якусь Регіну. Але ніхто ніколи й словом про цю подію не обмовився. Мабуть, всі про все знали, але не хотіли боляче їй робити...

Васильович оглянув місцевість.
- Рівчак бачите?
Біліці мовчки кивнули.
- Давайте туди.
Рівчак був не глибокий, але достатньо широкий, щоб положити ноші з пораненим і примоститися поруч.
- "Батя", прийом, як чуєш? Це "Зубр", - запроцювала рація.
- "Зубр", це "Батя", прийом.
- "Батя", в вас там не спокійно, "евак" прибуде вночі. Координати скину пізніше. Тримайся, "Батя". Відбій.
- Зрозумів. Відбій.
Здалеку почувся шум і якесь незрозуміле бурмотіння.
- Зайняти оборону! - наказав Васильович.
Хлопці зачалися і приготувалися до бою.

Десь майже поруч почувлося схлипування і дитячий голос прошепотів:
- Манька! Ма-га-га-нька! Ага-га-га! - і великі дитячі очі замерли над самим краєм рівчака, втупившись у дуло автомата.
- Дядечку, не стріляйте... - благально прошепотіло дитя і покотилося в рівчак прямо на руки Васильовичу.
- Ти хто? Хто така Манька і чому ти її тут шукаєш? І де твої батьки?
Малий, все ще схлипуючи, відповів:
- Я - Василько. А Манька - коза наша. Батьки ще до війни загинули. На машині розбилися, я з бабою жив. А тепер вже і баби нема. І Манька пропала...
- А з бабою що? - Васильович посадив малого на коліна.
- Баба завжди пасла козу за селом, недалеко від хати, але вчора їх ніде не було, і я пішов шукати... Я біг, біг полем, а потім почув дзенькіт, то Манька мала дзвіночок на шії, щоб її можна було легко знайти. Он там, біля дерев, вони мучили нашу козу, їх було троє, бабуся намагалася її врятувати. Тоді один із них закричав: "Уйді, старая!" - і вдарив бабусю по голові ав-

томатом.
Я перелякався і закричав, вони від несподіванки розгубилися. Манька, скориставшись нагодою, дременула в поле. Тоді один з них навів на мене зброю і зареготав: "Бегі, пацан, бегі!"
І я побіг за Манькою, а потім почув за спиною постріли. Я впав на землю і попозвом продовжив рухатися. Скільки часу минуло, не знаю. Отямився зранку посеред поля від холоду, а в руках у мене був Маньчин дзвіночок. Дядьку, вона жива!
Хлопці слухали малого, затамувавши подих, і ледь стримували слези.
- Реальність болюча, і тепер у тебе буде нове завдання - вижити і жити.
Хлопчик перестав плакати, стиснув маленький дзвоник та міцно притулився до колочої бороди Васильовича.
А потім пішов дощ, рясний, холодний... Чи то він хотів заховати скупі чоловічі слези, чи хотів вберегти від лихого людського ока самих чоловіків... В будь-якому випадку, дощ - хлопцям на руку.
- Вирушаймо, скоро стемніє.
- А з пацаном, що робити?
- З нами піде!
- "Батя", куди з нами? Може, його додому відправити?
- Немає в нього дому! "Степ", за малого відповідає головою!
- Слухаюся, командир! Давай, Васильку, ти вперед, а я за тобою.
Васильович нахилився над ношами, важкопоранений побратим прийшов до тями.
- "Батя", не залишай мене, "Батя"...
- у грудях заклеотило і рука беззвільно опустилася на мокру землю.
- Він помер? - спантеличено прошепотів "Степ".
Дощ лив, мов з відра, небо роздирали блискавиці, Васильович накинув дощовик на бездиханне тіло.
- "Арчі", берися за ноші, час вирушати.
- Васильовичу, залишмо його, йому

- Вибач, - сказала засмучена Юстина. - Мої батьки колись сильно завинили перед тобою, безжально вчинили. Якщо щось потрібно буде, звертайся. Допоможу чим зможу.
- Припини цвірінкати, - нервувала Регіна. - Запам'ятай, ти будеш останньою людиною на планеті, до якої я приїду. Я все знаю про тебе. Викладаєш англійську, займаєшся репетиторством. Багатий коханець. Все схоплено. А моє життя полетіло у прірву. Знай, це через тебе у мене доля така хробачлива...
Опісля Юстина ніяк не знаходила спокою. В голові не вкладалося те, що почула від Регіни. Чому її добрі та люблячі батьки таке скоїли? У неї могла бути старша сестра. А так, вона зовсім самотня.
Та буквально через пів року Регіна таки завітала до Юстини. Брудна й пошарпана жінка ледь слова вимовляла:
- Якщо твоя пропозиція ще залишається в силі, прийми на деякий час.
- Щось трапилося? Заходь, розповідай і не переживай. Все буде добре.
- В мене останнім часом тільки погане й стається. У людей зовсім зневірилася, я повна нікчема. Ніякої радості в житті. Коліжанка з колонії, з якою окрасць хліба ділила, просто оскаженіла. Ольга спочатку до себе радо прийняла. А потім, коли ці три тисячі доларів у мене побачила, з рук вирвала, побила і з хати виштовхала. Я знову на вулиці опинилася. Ні житла, ні прописки, ні постійної роботи. Та нічого, не пропаду. Десь прилаштуюся і від тебе швидко з'їду.
- Стривай, - сказала Юстина. - Батько одного мого учня в карному розшуку працює. Він допоможе, натисне на твою колишню співкамерницю.
Через кілька днів Регіні й справді повернули долари, але лише половину суми. Ольга встигла швидко потратити частину грошей.
- Ось, - сказала Регіна, - бери, вони твої.
- Не мої, а Василя Дмитровича, йому й віддам.
- Як знаєш. А на порядності далеко не зайдеш. Цей козел вже спить з іншою. Є свіжі фото з блондинкою.
- Не може бути, - не вірила Юстина. - Це ж Віра - вчителька інформатики.
- Роби висновки.
- Вже зробила. Роль коханки не для мене.
Опісля в обох жінок якийсь відразу налагодилися комунікації. Разом жили, прибирали і їсти варили. А коли Регіна серйозно захворіла, Юстина щодня провідувала сердешну.
- Не треба на мене час витрачати, - сказала Регіна.
- Ліки є, їсти дають. Займайся своїми справами.
- А я так хочу. Для мене ти сестра, і крапка... Ой, ти плачеш?
- Як не плакати? Приходиш, піклуєшся. Кожного дня, як голубка прилітаєш, солодощі приносиш. Мені так добре з тобою, справжній сестра.
- Тоді посміхнися, бо ти - не одна...

Оксана ВОЛОШИНА

Завдання вижити

вже все одно.
- "Арчі", що з тобою? - Васильовича прорвало. - Так, йому вже все одно, але мені не все одно! Матері його не все одно! Дружині не все одно! Дітям не все одно!
Андрій мовчки схопив ноші, і вони повільно рушили в бік лісоосуги.
Коли група бійців захоувалася поміж дерев, вже добряче стемніло. Рация мовчала, Васильович хвилювався, хоч вигляду і не подавав, та серцем відчував щось недобре...
- "Батя", прийом, це "Зубр". Як чуєш?
- "Зубр", це "Батя". Вашу мати! Де "евак"?
- "Еваку" не буде. Ви в кільці.
- Що? Ви що там зовсім...
- Надійшла інформація, що по вашому квадрату буде мінометне відпрацювання. Вас глушать, ми не могли з вами швидше зв'язатися! "Батя", у тебе десять хвилин. Забирайся звідти!
- У мене 200-тий, 300-тий і малолітній пацан! Куди я заберуся?
- "Батя", у тебе нове завдання - вижити!
Васильович зняв каску і прошепотів:
- Моліться, пацани...
- "Богородице Діво, радуйся..."
- Ей, малий! Ти що там жебоний? - запитав Степан.
- Виконую наказ командира, молюся.

- А ти вмієш?
- Мене бабуся навчила.
- А мене ніхто не навчив... - і в його словах було стільки болю, відчаю і безпорадності, що Василько прошепотів:
- А ти повторюй за мною...
Раптом на дорозі почувся гул автомобіля.
- "Степ", залишайся тут. "Арчі", за мною!
Автомобіль зупинився посеред дороги. Васильович з Андрієм були майже поруч:
- Ти чево остановівся?
- По нужде.
- Вот тебя пріспічело. Давай бистрее!
- "Арчі", твій - пасажир, мій - водій. Стріляєш за мою команду.
За кілька секунд 200-го завантажили в кузов, хлопці розмістилися поруч.
- "Арчі", виходь на зв'язок, повідом нашим, що ми прориваємося!
- Жми, "Батя", ти - фартовий, - прошепотів "Степ".
- Як не дасть Бог смерті, то чорти не візьмуть. Васильович завів авто і щосили натиснув на газ. Машина рвучко рушила з місця...

Галина МУХАРИШИН

Посівний календар на 2025 рік: сприятливі дні для робіт на землі

Лютий							Березень							Квітень							Травень						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
					1	2						1	2		1	2	3	4	5	6				1	2	3	4
3	4	5	6	7	8	9	3	4	5	6	7	8	9	7	8	9	10	11	12	13	5	6	7	8	9	10	11
10	11	12	13	14	15	16	10	11	12	13	14	15	16	14	15	16	17	18	19	20	12	13	14	15	16	17	18
17	18	19	20	21	22	23	17	18	19	20	21	22	23	21	22	23	24	25	26	27	19	20	21	22	23	24	25
24	25	26	27	28			24	25	26	27	28	29	30	28	29	30					26	27	28	29	30	31	
							31																				

Червень							Липень							Серпень							Вересень						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
						1												1	2	3	1	2	3	4	5	6	7
2	3	4	5	6	7	8		1	2	3	4	5	6	4	5	6	7	8	9	10	6	7	8	9	10	11	12
9	10	11	12	13	14	15	7	8	9	10	11	12	13	11	12	13	14	15	16	17	15	16	17	18	19	20	21
16	17	18	19	20	21	22	14	15	16	17	18	19	20	18	19	20	21	22	23	24	22	23	24	25	26	27	28
23	24	25	26	27	28	29	21	22	23	24	25	26	27	25	26	27	28	29	30	31	29	30					
30							28	29	30	31				25	26	27	28	29	30	31							

Жовтень							Листопад							Грудень							Посівний календар - це своєрідний путівник для садівників і городників, що вказує на оптимальні строки посадки різних культур. Його складання ґрунтується на кількох факторах:						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд	- Фази Місяця. З часів перших хліборобів було помічено, що певні фази Місяця впливають на рух соків у рослинах. На зростаючому Місяці рекомендується сіяти рослини з надземною частиною (огірки, помідори), а на спадаючому - коренеплоди (морква, буряк). - Знаки Зодіаку. Місяць проходить через усі знаки Зодіаку. Вважається, що кожен знак по-своєму впливає на ріст рослин. Наприклад, багато хто відзначає, що рослини, посаджені під час перебування Місяця в знаку Тельця, будуть добре рости. Важливо розуміти, що місячно посівний календар - це лише рекомендація, а не жорстке правило. Успіх вирощування рослин багато в чому залежить від досвіду садівника, якості насіння, а також від погодних умов у конкретному році.						
		1	2	3	4	5					1	2		1	2	3	4	5	6	7							
6	7	8	9	10	11	12	3	4	5	6	7	8	9	8	9	10	11	12	13	14							
13	14	15	16	17	18	19	10	11	12	13	14	15	16	15	16	17	18	19	20	21							
20	21	22	23	24	25	26	17	18	19	20	21	22	23	22	23	24	25	26	27	28							
27	28	29	30	31			24	25	26	27	28	29	30	29	30	31											

Спорт

«Ниву» залишають перспективні футболісти...

■ Якщо ще на початку грудня футбольні експерти прогнозували тернопільським футболістам 1-е або одне з перших місць у групі вибування 1-ї ліги, то нині немає впевненості, чи команда там залишиться, чи разом із "Нивою-Самбором" змагатиметься у другій лізі...

Ми вже писали про трансфери "Ниви", під час яких команду залишили лідери - Різник, Козак, Зінь. Насправді, залишать більше, бо у когось завершився чи завершується контракт, а хтось вже отримав пропозиції від інших команд. Серед них фігурували прізвища Демчука, Жупанського, Кухарука, Голуба, Михайленка... І цей список постійно поповнюється...

Танчак до Європи?
Зокрема, уродженець Збаража Василь Танчак, який виступає за тернопільську "Ниву" і у сезоні 2024-25 провів 6 матчів за клуб, може опинитися в Литві. Дворічний контракт футболіста з "Нивою" закінчується у березні цього року. За інформацією "Sport.ua", 22-річний гравець отримав запрошення на перегляд від литовського клу-

бу "Судува" з Вищої ліги країни. Якщо Танчак успішно пройде перегляд, то підпише контракт на 2 роки.

Нагадаємо, що В. Танчак виступав за "Динамо" Київ U-19 у 2020-2022 рр., встиг зіграти в матчах Юнацької Ліги чемпіонів. Потім його відправили в оренду в ПФК "Львів". Після цього він підписав дворічний контракт із тернопільською "Нивою".

«Таке футбольне життя...»

Хоча головний тренер "Ниви" Юрій Вірт не бачить великих проблем, що лідери команди перехо-

дять в інші футбольні клуби, бо: "Нічого не вдієш - таке футбольне життя..."

Але вболівальникам стає тривожно за майбутнє "Ниви", для чого тоді клубу стадіон, якщо наразі перспектив підвищення у класі зовсім не видно, що й казати, щоби ще вдалося зберегти команді прописку у першій лізі. Наразі почекаємо, може й справді "Нива" укладе контракти з більш талановитими і перспективними футболістами...

В. К.

Чи пробилися тернопільські волейболісти до квартету фіналістів Кубка України?

■ 24-26 січня у чотирьох містах України відбулися поєдинки, котрі визначили учасників майбутнього "Фіналу чотирьох". Тернопільські волейболісти з "Поліції охорони-ЗУНУ-Динамо" в своїй групі у рідних стінах зустрічалися із суперниками з Чернігова та Ірпіня.

Згідно з регламентом, до "Фіналу чотирьох" виходили переможці кожної групи, тож в усіх поєдинках мала бути безкомпромісна боротьба. Для тернопільських волейболістів все могло вирішитися у п'ятничному, першому поєдинку. І, на жаль, вони програли своїм прин-

циповим суперникам...

"Поліція охорони-ЗУНУ-ШВСМ-Динамо" (Тернопіль) - "Буревісник-ШВСМ" (Чернігів) - 1:3 (15:25, 20:25, 25:17, 13:25).

Наступного дня чернігівські волейболісти у трьох партіях здолали ірпінців й забезпечили собі вихід у фінал, тож недільний поєдинок тер-

нопільських поліцейських, які впевнено перемогли, з представників Київщини уже й нічого не вирішував...

"Поліція охорони-ЗУНУ-ШВСМ-Динамо" - ВК "Ірпінь-Молодість" - 3:0 (25: 21, 25:16, 25:19).

Тим часом у чоловічій Суперлізі 1-2 лютого "Поліція охорони-ЗУНУ-ШВСМ-Динамо" знову зустрінесться із чернігівським "Буревісником", а у жіночій - тернопільська "Галичанка-ЗУНУ" у 8-му турі у Львові гратиме з аутсайдером - трускавецькою "Нафтусею".

В. К.

Відбувся шостий етап Кубка світу з біатлону: як виступили тернопільські спортсмени

■ 23-26 січня в італійському Антхольці-Антерсельві відбувся шостий етап Кубка світу-2024/25 з біатлону.

У перший день змагань Юлія Джима у спринті на 7,5 км посіла у підсумку 10-те місце, українська біатлоністка з чистою стрільбою на двох вогневих рубежах відстала від переможниці - французенки Лу Жанмонно на 51,2 секунди. Христина Дмитренко (0 промахів) фінішувала на 24-й позиції, Олена Городна (1) - 49-а, Ірина Петренко (1) - 54-а, Анастасія Меркушина (4) - 80-а. У спринті взяла участь 101-а біатлоністка.

24 січня у чоловічому спринті на 10 км з двома вогневими рубежами у топ-5 потрапив тернопільський біатлоніст Дмитро Підручний, який з одним промахом завершив гонку п'ятим із відставанням 22 секунди від лідера - норвежця Тар'ей Бьо, який без промахів подолав дистанцію за 23 хвилини 51 секунду. Антон Дудченко із чистою стрільбою фінішував 36-м, Віталій Мандзин (3 штрафні кола) - 61-м.

У суботу в жіночій гонці переслідування на 10 км з українських біатлоністок найкращий час, 18-й, показала Юлія Джима (+2.48,9; 3 хиби). Перемогу святкувала французенка Лу Жанмонно.

Цього ж дня відбулася чоловіча естафетна гонка 4х7,5 км, у якій із 20 команд збірна України у складі Дмитра Підручного, Віталія Мандзина, Антона Дудченка та Тараса Лесюка з одним колом штрафу та 9 додатковими набоями у підсумку посіла 8-е місце із відставанням від

лідерів представників Франції (0+4) - 3 хвилини 30,2 секунди.

26 січня жіночу естафету 4х6 км виграли біатлоністки Швеції, які не мали штрафних кіл і пропустили 6-ти промахів на вогневих рубежах. Збірна України у складі Ірини Петренко, Юлії Джими, Анастасії Меркушиної та Христини Дмитренко серед 20 команд фінішувала шостою. Зазначимо, що шосте місце - найкращий для збірної України результат у сезоні в жіночій естафеті на Кубку світу.

Того ж дня завершила шостий етап Кубка світу з біатлону чоловіча гонка переслідування на 12,5 км, у якій переміг норвежець Стурлі Легрейду, який із чистою стрільбою на чотирьох вогневих рубежах по-

долав дистанцію за 29 хвилин і 53 секунди. Український біатлоніст Антон Дудченко подолав трасу без штрафних кіл, посівши у підсумку 14-те місце, а Дмитро Підручний, який стартував п'ятим із відставанням від лідера у 22 секунди, взагалі не фінішував, допустивши 4 хиби після третьої стрільби...

За підсумками етапу в Італії до топ-20 жіночого та чоловічого загальних заліків Кубка світу входять два біатлоністи.

Завдяки фінішу на п'ятому місці у спринті тернопільський біатлоніст Дмитро Підручний піднявся на дві позиції в загальному заліку. Капітан збірної України посідає найвищу сходинку серед українців - 15-те місце. З топ-25 загального заліку вибув ще один тернополянин Віталій Мандзин, який, не здобувши жодного очка в Ант голці, опустився на 27-ме місце.

У жіночому заліку на три позиції піднялася Юлія Джима, яка тепер займає 19-те місце.

Загалом у Кубку світу відбудуться 9 етапів (далі - чеське Нове Место, словенська Поклюка, норвезький Голменколлен), які пройдуть після чемпіонату світу, який 12-23 лютого прийматиме Ленцергайде (Швейцарія).

В. К.

Черговий тур Вищої Тернопільської футзальної ліги

26 січня відбувся черговий тур Вищої Тернопільської футзальної ліги сезону 2024/25. Пропонуємо вашій увазі результати матчів.

"Поділля" (Васильківці) - "Вікторія" (Великі Бірки) - 2:6.

МФК "Тернопіль" - "Поділля-КІТ Шаверма" (Велика Березовиця) - 9:2.

"Сокіл" (Велика Березовиця) - ФК "Івачів" - 4:2.

"Гермес-7" (Тернопіль) - ФК "Смиківці-Furni" - 6:2.

Фотоміст

Встигають і вчитися, і відпочивати...

Учні Бурканівської гімназії, що в Золотниківській об'єднаній територіальній громаді, першокласник Вадим Фофуліт, четвертокласниця Ілона та Тетяна Теслюк, п'ятикласники Дмитро Фофуліт та Андрій Патра, тішаються зими під час канікул.

На фото вони з вчителькою іноземних мов Надією Лемішкою. Вона каже, що на мить згадала дитинство, промовляючи: "Ух - захопило дух".

Надія Романівна вважає, що село живе доти, поки народжується малеча, чути дзвінкий дитячий сміх, є випромінювання радості та безпосередності.

На щастя, у маленькому селі Бурканів наразі є достатньо дітей, щоб у селі був і заклад дошкільної освіти, і дев'ятирічка. Тутешні дітки дуже дружні, творчі, спортивні. Вони активні учасники різноманітних конкурсів, фестивалів, учнівських олімпіад.

Галина ВАНДЗЕЛЯН

«Великий Ти, Господи, і велика сила Твоя і немає жодного слова такого, що могло би задовільно оспівувати чудеса Твої»

Вітаємо отця Григорія Канака, наставника церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії м. Чортків, священника з глибокою пастирською відповідальністю та досвідом служіння, людину щедрого серця та щедрого духа, котрого наш батько і глава УГКЦ Патріарх Святослав відзначив, як одного із найкращих священників України. Це великий досвід і здобуток для нашої Церкви, спільна радість для нашої спільноти, для наших священників. Дякуємо йому за увагу, батьківську турботу, високу оцінку Вашої, отче Григорію, насправді потужної ревної праці у винограднику Христовому на благо Церкви й України у творенні українського Патріархату. Нехай Бог благословляє Блаженнішого Святослава на кожному кроці і в кожному його задумі, ділі, дарах і всіх, хто в будь-який спосіб допомагає і допомагає Вам, отче, Церкві, ЗСУ, Україні. Це відповідь Бога на Ваші людські і надлюдські зусилля задля допомоги і спасіння багатьох завдяки Вашим заступницьким молитвам, завдяки Вашій харизмі життя і служіння. Яку треба мати чутливу богонатхненну душу, щоб стільки (!) зробити добра на землі.

Подяку складаємо Вам, отче Григорію, за Вашу неоціненну працю, за всю терпеливість до нас, коли ми буваємо слабкими, немічними, грішними. Недарма кажуть: "Всі війни світу мають меншу силу, ніж боротьба за людські душі".

Ми можемо завдяки Вашій турботі очищатися, працювати, молитися у храмі Богородиці. Просимо Матінку Божу Переможну, щоб вона і надалі оберігала Вас, нашу Церкву, наше ЗСУ - зберегла Україну, вимолювала нові покликання до служіння, до поширення Царства Божого, допомогла подолати всіх ворогів і відновити нашу країну.

Дякуємо Богу за всіх мужніх синів і дочок, за наших мужів духовних - мужів нашої Церкви, молитвами і ділами котрих це тримається наша планета. Дорогий наш отче Григорію, Ваше життя - неначе пісня, що з серця лине в піднебесся.

Хай радість душу зігриває, щаслива доля, наче сонце, сяє.
Хай завжди кличе висота, наповнює всеісцілюча сила Христа.
В глибокій царині Вашої тихої натури, основи духовного мистецтва і культури.
Завдяки ласці Божій, любові до Марії, сильні вірі, волі утверджуєте зміст життя в любові до людей, в любові до долі.

Такі Ваші дари, такий талантв колорит в душі крилатій, з якими Ви насправді аморфаті.

Це плід праці всього Вашого життя, страждань, любові, надії на Небесну Запоруку, здійснену на Божім Пророчім слові. Хай Вас зігриває людська доброта, за все, що зробили за свої літа.

За колосальний внесок у творення Патріархату хай неустанно покриває Омофором Божої Мати.

Заради перемоги і спасіння хай Тройця Пресвята і Пресвята Родина благословляє Вас і збереже в подальшому служінні для нас, для Церкви і для України.

З вдячністю - парафіяни ЦНЗПДМ вірні УГКЦ м. Чорткова

Написано серцем

Січневий дощ

Січневий дощ сміється аж до сліз,
Поділ зими промок під живоплотом,
Ще й вітер-перебендя

вже розніс
Хитке тепло, оманливе на дотик.

Змішався час, як макове зерно,
Об стінки дня розтертий колір сірий,
Лиш календар упертий все одно
У зиму зі світлини біло вірить.

Володимир КРАВЧУК

У 2024 році на Тернопільщині народилися понад 4 тисячі немовлят

Із них 2 190 дітей з'явилися на світ в обласному центрі. Про це повідомила начальниця відділу державної реєстрації актів цивільного стану у Тернопільській області Ірина Масло.

Серед найпоширеніших жіночих імен у регіоні: Аліна, Анна, Анастасія, Ангеліна, Богдана, Вероніка, Вікторія, Єлизавета, Злата, Марія, Софія, Соломія, Мілана.

Найчастіше для хлопчиків обирали імена: Артем, Богдан, Максим, Матвій, Олександр, Назар, Тимофій, Роман, Мирослав, Данило.

Однак батьки також демонстрували креативність, обираючи рідкоживані імена для своїх дітей. Серед дівчаток реєстрували такі імена, як Аврелія, Аріадна, Елана, Есенія, Каталя, Лія, Рута, Серафима, Тея. Для хлопчиків обирали імена Авдій, Вогнедар, Даниїл, Емір, Імран, Лаврін, Натан, Оріон, Платон, Соломон.

За словами Ірини Масло, тенденція до вибору рідкісних імен зростає, адже батьки прагнуть підкреслити унікальність своїх дітей. Водночас традиційні українські імена, як-от Марія, Софія, Олександр та Назар, залишаються популярними серед жителів області.

На завершення номера

Тренувальні збори – запорука перемоги!

Національна збірна України з ММА тренувалася в Луцьку з 20 по 24 січня перед чемпіонатом Європи. Найкращі спортсмени - хлопці та дівчата - готувалися до щорічного чемпіонату Європи, який відбудеться у Сербії в середині лютого. До Луцька приїхали представники майже всіх областей, які зайняли перші-другі місця і пройшли відбір у національну збірну. Майже 50 спортсменів представлятимуть Україну за кордоном.

На чемпіонаті Європи виступатимуть спортсмени у всіх вікових та вагових категоріях згідно з протоколом міжнародних змагань, а тому підготовка має бути на найвищому рівні. У п'ятницю відбувся підсумковий день - спаринги. Вкотре до Луцька, аби покращити свою підготовку і техніку, попрацювати з хлопцями з різних міст і залів, на тренувальні збори приїхав Богдан Волошин - спортсмен з Тернополя. Він підтримує вагу і посилено тренується, адже попереду бої з достойними суперниками зі всього світу.

Як каже Богдан: "В октагоні хотів би зустрітися з сильними бійцями зі своєї вагової категорії для того, щоб самому стати кращим".

Президент Михайло Смолка та головний тренер Андрій Зінчук Волинської обласної Федерації змішаних єдиноборств ММА побажали учасникам побільше медалей, бажано золотих. Також провітання і розвитку спортивного осередку української федерації загалом.

До слова, цього року обласна Федерація змішаних єдиноборств ММА у Волинській області відзначає 10-річний ювілей з часу створення. Їм є чим похвалитися - здобутками і перемогами в Україні, світі та Європі. Хай усім пощастить у Сербії!

Оксана НОВАК

На фото: Богдан Волошин та Олександр Шешуков - бійці з UMA Academy міста Тернопіль.

Цікаво знати

Прадід зятя Дональда Трампа походить з Тернопільщини

Народився він у наших Підгайцях. Про це днями Суспільному розповів історик, краєзнавець та педагог, колишній міський голова Підгайців Степан Колодницький.

Степан Колодницький є упорядником видання "Підгайці та Підгаєщина", в якому зібрав усю історичну інформацію про край. За його словами, предки Кушнера у 20-х роках минулого століття емігрували з України до Нью-Йорка.

Історик зазначив: документи свідчать, що у Підгайцях тривалий час мешкала родина Штатдмауерів, з якої походить прадід Джаред Кушнера по материнській лінії: "На початку XX століття єврейське населення у Підгайцях становило 53 відсотки. Згодом більшість емігрувала до Ізраїлю, США та інших країн. Серед них - і предки Джареда Кушніра".

Краєзнавець також показав туристичний путівник "Шляхами штетлів. Мандрівки забутим континентом", в якому є інформація про давні єврейські міста.

Історик Степан Колодницький показав вулицю, на якій в часи Другої світової війни було єврейське гетто. На місцевому єврейському цвинтарі - приблизно 1,5 тисячі збережених мацев, зазначив історик. За словами краєзнавця, понад 50 надгробків датуються 17 століттям. "У 2011 році кладовище обстежувала єврейська наукова експедиція. Науковці виявили найдавнішу мацеву з 1596 року", - розповів Степан Колодницький.

На запитання, чи є могила Штатдмауера на єврейському кладовищі у Підгайцях, історик відповів: "Могили самої немає, бо ви бачите, що знищили і більшовики, і німці, і інші люди".

Що відомо про Джареда Кушнера? Зять Президента Дональда Трампа, чоловік його старшої доньки від першого шлюбу Івонки Трамп. Джаред Кушнер є фінансистом та підприємцем та був старшим радником Дональда Трампа після виборів 2016 року.

На фото: дочка та зять Дональда Трампа. Видання "Підгайці та Підгаєщина".

Магічне віконце

Прокляття циганки

"Доброго дня, дорога "Свободо", і вам, народні цілители Завадівські. Ви - моя остання надія на порятунок. Спершу розповів про себе. Я живу у Тернополі. Маю сім'ю: коханого чоловіка, двоє діточок. Працюю на престижній роботі у банку. Ми жили і дякували Богу, що всі живі-здорові. Як несподівано зі мною трапилася біда. Я почала погано почуватися. Увесь час була дуже квола, мала надзвичайно низькі температури і тиск. Звернулася до лікарів, ті провели безліч аналізів, усе було в нормі. Розводили руками. Радили побільше відпочивати. Ми покинули усе і поїхали усією сім'єю в гори. Там мені стало ще гірше, почалася незрозуміла паніка, я могла довгими годинами без причини плакати. Тоді (соромно у цьому зізнатися) почала прикладатися до чарки.

Минулого тижня ми повернулися. Рідні радять мені звернутися до психіатра, кажуть, що це якийсь нервовий зрив. Але ж я розумію, що напередодні не переживала жодного стресу, надто такого, щоб призвів до таких наслідків.

Однак пригадую, що десь зо два місяці тому, саме перед цими подіями, я проходила повз церкву. Там стояла жінка, схожа на циганку. Вона плакала і просила про допомогу, я й кинула їй гривню. Однак вона на мене страшенно вивірилася, почала кричати, що я можу і більший їй допомогти. Я огризулася, сказала, що замість того, щоб просити милостиню, краще б пішла на роботу. Вона мене надзгоднала, глянула у вічі і не зрозуміло мені мовою щось пробормотала. Ось я і думаю, може, вона мене прокляла, чи наслала якісь пороби. Дорогі народні

цілители, допоможіть! Я знаю, що не божевільна, боюся звертатися до лікарів, бо впевнена, що вони не допоможуть, а ось залікують так, що я й справді втрачу розум.

З повагою та надією на допомогу, Олена м. Тернопіль".

Шановна пані Олено, вам необхідно негайно рятуватися. З вашого листа ми зробили висновок, що ви дуже сильна, розумна жінка. Умієте правильно аналізувати усе, що довкола вас відбувається. У ваших неприємностях, напевно, може бути винна ця жінка. Розумієте, деякі особи ромської національності дуже небезпечні. Вони володіють сильними магічними властивостями, гіпнозом. Тому могли нашкодити вам. Вкрай необхідно в короткий час дати за здоров'я ваше і вашої сім'ї у сімох храмах. Добре було б поїхати у монастирі, в Зарванцю. Після того потрібно негайно звернутися до знайомих людей, щоб зняти магічний вплив.

Будьте обережними з такими людьми. Намагайтеся не спілкуватися, не дивитися у вічі. Бережіть себе!

Дорогі читачі "Свободи", якщо у вас є запитання, чи ви потребуєте поради або допомоги, пишіть до нас, і ми звертатимемося із вашими листами до бережанської цілительки Люби Завадівської, а відповіді публікуватимемо у газеті. Якщо ж ви особисто хочете поспілкуватися з Любою Іванівною та Андрієм, телефонуйте (097)554-63-18, (098)030-07-25.

РЕКЛАМА